PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК VII СЕРПЕНЬ-ВЕРЕСЕНЬ — AUGUST-SEPTEMBER, 1966 ЧИСЛО 8-9

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

РІК VII
Ч. 8-9

СЕРПЕНЬ-ВЕРЕСЕНЬ, 1966
Виходить раз у місяць
Видає

Союз Українок Канади

Редагує Редакційна Колегія

Наталя Когуська — редакторка, Анна Токарик — голова Союзу, Ольга Войценко, Савеля Стечишин, Катерина Міськів, Тоня Горохович, д-р Ганна Янішевська, Оленка Негрич.

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

PROMIN

AUGUST-SEPTEMBER, 1966 VOL. VII
Monthly Publication No. 8-9

Published by

Ukrainian Women's Ass'n of Canada

Edited by Editorial Committee
Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada $4.00
Subscription in other countries 4.50
Single copy ..... .50

Address:
PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи. Дописи, які поміщуються в інших часописах, редакція містити не обіцює — уникаємо повторювання.

Не поміщені рукописи редакція не звертає, хіба за спеціяльним, згори зазначенним застереженням.

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Р. Лубківський — Лесина земля 1
По закінченні літнього відпочинку 1
Оля Куць — Наша участь у 100-річчі Канади 1
Віра Шевчук — Хай бідно аби гідно 3
Н. Л. Когуська — Українські письменники в Україні 5
Величавий український фестиваль 7
Олександра Копач — Мої години 8
Н. Л. Когуська — Заслухались гори Райдін Мавнтед 9
Наталія Кібець — Придорожній хрест 10
Л. Коваленко — Кошичок 11
М. Терещенко — Неспокій 11
К. С. — Шлях, що ним треба йти вгору 13
K. Miskew — The 18th Conference of the International Council of Women 15
Відділ для молоді 20
Громадська і родинна хроніка 22
Річні звіти відділів 28
Українське народне мистецтво 31
Домашне господарство 32

На обкладинці — пять українок делегатками на конференції Міжнародної Жіночої Ради в Тегерані: Зліва направо — Катерина Міськів, Анна Токарик, голова Союзу Українок Канади, Стефанія Пушкар — голова Союзу Українок Америки. Євгенія Козяр і Соломія Гавриш.

ДОПОВНЕННЯ ЗВІДОМЛЕННЯ З ЧАЮ В ТОРОНТО

Управа Союзу Українок Канади, відділ „Тризуб" в Торонті помилково пропустила в дописі імена добродійок: Мінодори Фотій і Анни Ференсів, які були зайняті при наливанні чаю на Весняному чайному прийнятті, 3-го квітня 1966 р. Просимо вибачення.

Управа „Тризуб"

НОВІ НАДІСЛАНІ КНИЖКИ

Людмила Коваленко — **Прорість.** Частина друга трилогії „Наша не своя земля". Видавнича спілка Тризуб, Вінніпеґ, 1966. Стор. 255 Обкладинка роботи мистця Бориса Макаренка

Докія Гуменна — **Благослови мати.** Казка есей. Книга видана заходами Гуртка Приятелів Книжки і Обєднання Українських Письменників „Слово". Ню Йорк, 1966. Обкладинка і малюнки в тексті виконані за участю Тамари Цимбал. Стор. 265.

Анатоль Юриняк — **Засоби і способи поетичного вислову.** Літературознавство, випуск ч. 2. Скорочений курс поетики для шкіл і самонавчання. Новий Ульм, 1966 р. З друкарні „Українські Вісті". Стор. 69.

Кость Доманиленко-Слобідський — **Недоспівана пісня.** Збірка лірично-епічних поезій. Новий Ульм, 1966 р. Видавництво „Українські Вісті" в Німеччині. Стор. 76.

Іван Багряний — **Людина біжить над прірвою.** Роман. Передмова, або вступне слово Василя І. Гришка.

„Невгасна віра в людину". Перше посмертне видання. Книга видана коштом центрального фонду ім. І. П. Багряного. Видавництво „Українські Вісті". Новий Ульм, 1966. Стор. 350. Обкладинка роботи Якова Гніздовського.

Дарія Могилянка — **Пісні мого серця.** Друга збірка поезій. Видано коштом авторки з друкарні Альберта Принтінґ. Едмонтон 1964. Стор. 126.

Михайло Г. Марунчак. — **Студії до історії українців Канади.** Том II. Історія суспільно-культурного росту українців Манітоби. Піонерська доба. Частина І. Видання: Українська Вільна Академія Наук. Збірник Заходознавства, том XI (9). Вінніпеґ, Канада, 1966-1967. Стор. 544.

ПРОМІНЬ

РІК VII СЕРПЕНЬ-ВЕРЕСЕНЬ, 1966. Ч. 8-9

По закінчені літнього відпочинку

Минув уже час дозвілля. Літо дарувало нам дні відпочинку — одним від роботи, іншим від щоденних домашніх обов'язків. Тепер відпружившись і скріпившись на силах, наша думка повертається знов до зборів, до нарад, засідань, до нашого товариського життя та до громадської праці.

Поправді сказавши, ми вже стужились одні за одними. На зборах чи вечорках ми знову зустрінемось з друзями, знову зможемо погуторити про ріжне, а головно-хто де був, що бачив, як далеко дехто їздив. А є серед нас і такі щасливі, що мали змогу поїхати і відвідати Україну, напитись води з Славути-Дніпра, або Дністра, відвідати рідних і привести грудочку рідної землі. . .

А тут дома, ми вже знову стаємо кожна на своїм місці, стаємо до громадської праці. Стаємо з більшим досвідом, з більшою вірою у важливість наших завдань. А вони справді наближаються до нас більші і менші, які внесуть в історію не одну світлу сторінку, однак це буде залежати від нас, як ми зустрінемо ці грядучі дні, що нам їх несе життя.

Мабуть, що це не буде ніякою несподіванкою, що ось стаємо на порозі нашого 40-річчя. Стаємо як цілість організації Союзу Українок Канади. В грудні 1966 року сповниться 40 років, коли на народнім з'їзді в Саскатуні сформовано першу центральну управу організації. І тим грудневим місяцем ми відкриємо ювілейний рік нашої організації. Як багато ми зможемо зробити в роковини сорокріччя для піднесення себе, для скріплення своїх сил, для відкриття нових доріг у нашій праці. За нами поважно пройдена дорога, а перед нами далекі обрії рости, міцніти і держати гідно цей смолоскип світла рідної душі, щоб не губитись по чужих дорогах. Варто буде оглянутись нам позад себе на пройдений сорокрічний шлях і зробити підсумки наших досягнень та наших заломів. Все треба зважити, щоб не лишитись „на розпуттях велелюдних".

Друга важна подія перед нами — йдемо на стрічу сторіччю Канади, йдемо на стрічу не як пасивні глядачі, але як активні учасники і горожани Канади.

А як же у нас з нашим проєктом на сторіччя Канади? Як зі справою проєкту, що його поручила центральна управа Союзу Українок Канади своїм відділам?

Готуємось до ювілейного з'їзду нашої організації, а на нім до святочних сесій, до закінчення дворічної кампанії за новими передплатниками журнала „Промінь".

А як же світовий конґрес українців? Він також припадає в тім знаменнім 1967 році і для нас він не менше важливий.

Крім того жде нас місцева праця в товариствах, господарська виховно-освітня. Та й чи можна б зсумувати все те, що приносить нам життя і кладе перед нами свої домагання? Йдемо їм назустріч з новою силою, скріплені літнім відпочинком.

Лесина земпя

Тут зійшлися дороги нашого серця —
Через долі, епохи і покоління.
Тих доріг жоден слід, жоден карб
не зітреться,
Не зів'яне любові сторуке коріння.
Бо любов над землею підноситься
квітне
У зеленому слові зеленого лісу
Головою розсовує небо блакитне
І плечима — кордонів залізну завісу,
І коли я вслухаюсь у слово натхненне,
Що його промовляє поет сивобровий,
Відчуваю: це в ту хвилину до мене,
Дорторкається серця вічності повів.
Ні до чого їй-бронза, каміння глина,
Ні до чого їй памятники рукотворні.
Я вслухаюсь, я чую — шумить деревина,
Що тримає віки на своєму пракорені.

Роман Лубківський.

Оля Куць

Наша участь у Сторіччі Канади

Горожани Канади готуються до святкування 100-річчя Канадійської Державности. З того приводу Рада Сторіччя Канади скликала в Оттаві конференцію в днях 9 і 10 червня 1966 р. Ціллю цієї Ради було поінформувати учасників про те, які приготування до цього свята роблять провінції, міста, фірми й організації, й які є можливости додати ще більше зацікавлення цій важливій справі. Побажаним є, щоб рік 1967 залишився для населення Канади та її історії дійсно величавим і надзвичайним. А щоб так сталось, то треба, щоб кожний мешканець Канади, без ріжниці народности, релігії чи раси виявив щире зацікавлення й активно включився в це святкування.

Хочу вірити, що для українського жіноцтва в Канаді це буде найкраща нагода проявити себе серед широких кругів канадійського суспільства. Включившись активно у святкування Канади, тим самим ми будемо мати можливість показати наш вклад в історію і розвиток канадійської культури в ріжних аспектах протягом 75-ти років. Треба, щоб цей вклад могло бачити наше молодше покоління і бути гордим за своїх батьків.

Правда, що Союз Українок Канади, як організація, обрав собі окремий проєкт — зібрати колекцію образів від українських мистців і на цю ціль переводить збірку по 2 доляри від членки. Крім того ми повинні проявити себе і в інших ділянках. Перед нами є широкі можливости праці — творити місцеві комітети, вступати в ряди комітетів Сторіччя на місцях в льокальних і провінціяльних та співпрацювати у підготовці до святкувань. При відділах можна організувати менші проєкти, як, напр. закупити і подарувати книжки до місцевої бібліотеки, написати і видати історію місцевого товариства, причинитись до будови нової школи та інше. Про такі пляни і проєкти треба писати до преси, бо історик з перспективи часу буде колись вишукувати за такою працею.

На цій конференції в Оттаві, за півтора дня, я мала нагоду довідатись про різнородні пляни, помимо того, що тільки десять різних фірм і організацій мали нагоду звітувати про свою діяльність у намічених плянах. Більшість інформацій поміщено у виданій брошурі, де між іншими є й наш проєкт — колекція образів українських мистців Канади.

Хоч про Експо 67 в Квебеку я довідалась менше як сподівалась, то однак мала нагоду розмовляти з різними далеґатами, які з зацікавленням розпитували про нашу організацію. Українських делеґатів було найбільше число в етнічній групі і з ними приємно було проводити час на розмовах. Я вважала своїм обов'язком знайомити делеґатів інших народностей з ідеалами нашої організації. Напр., в розмові з німецьким делеґатом з Монтреалу я довідалась, що в фільмі, який є їх проєктом на Століття, вони включають частину з життя інших народностей. Поважний відділ вони присвячують українським поселенцям в провінціях Манітоби і Саскачевану в ділянці хліборобства, зокрема у очищені землі з під лісів та перетворення її на урожайні ниви. Я при цім пропонувала йому й інші досягнення українців, як архітектура наших церков, наш музей народної ноші, піонерські хати, українське народне мистецтво — все те, що відноситься до матеріяльної культури. Він погодився зачекати, аж вишлю йому лісту інших пропозицій.

Обговорено багато деталів в справі участи етнічних груп в Експо 67 в Монтреалі, але вони відносяться лише до певних комітетів. Закінчуючи мій репортаж, скажу, що мені було приємно репрезентувати нашу організацію на конференції Ради Сторіччя Канади в Оттаві.

Організаційна комісія для впорядкування правописної практики

У квітні і травні ц. р. розіслано копії проєкту і доповнень правопису мовним секціям УВАН і НТШ, УВУ (Мюнхен), мовознавцям персонально (пп. Андрусишин, Біда, Бойко, Горбач, Губаржевський, Давиденко, Кисілевський, Кислиця, Ковалів, Козій, Кошелівець, Кравців, Лавриненко, Лев, Луцький, Огієнко, Одарченко, Онацький, Орел, Радзикевич, Романенчук, Рудницький, Славутич, Смаль-Стоцький, Старчук, Чапленко, Шерех-Шевельов), членам комісії УВС і членам організаційної комісії.

Голова мовознавчої секції НТШ, запросив професорів Кисілевського і Ковалева зреферувати проєкт перед секцією. Від УВАН ще не маємо відгуку.

Натомість дехто прислав уже свої індивідуальні завваження. Їх збираємо і вони своєчасно будуть використані.

Торонто, липень 1966 р. **Організаційна Комісія**

Віра Шевчук

„ХАЙ І БІДНО, АБИ ГІДНО"

Якось так увійшло у звичай, що коли поручають учителеві чи учительці говорити щось на з'їзді, то обов'язково має це бути тема зв'язана з вихованням дітей. Так і було у моїм випадку.

Моя тема не є виключно про виховання. Я хочу порушити деякі проблеми, з якими я стрічаюся кожного дня у праці з малими дітьми. ми.

Від самих початків поселення наших людей в Канаді, справа виховання дітей була все одною з найважніших. Наші люди, виховуючи дітей, підкреслювали, що хоч би ті діти мали бути бідні матеріяльно, то аби вони були гідні. Тепер наші люди не є такі бідні, як колись у початках, але справа гідности все і всюди має своє значення.

Багато клопотався справою виховання молодого покоління Союз Українок Канади. Ця організація ні одного року не занедбувала цього у своїй програмі. Чи то в обіжниках, чи на жіночій сторінці „Українського Голосу", чи у рефератах по з'їздах та при інших нагодах, а в останніх роках у „Промені", все підкреслювано важливу справу виховання дітей та ролю жінки-матері як вихователки.

Вся теперішня суспільність турбується цією справою. Здається нема ані одного дня, аби ми не читали у часописах, або у інших публікаціях про виховання і навчання дітей. Всі підходять до тієї справи по своєму. Найбільше пишуть про доростаючу молодь (тін ейджерс), а я хотіла, аби ми, бодай коротко, застановилися над дітьми молодшими від доростаючих.

Тому що в Канаді є свобода висловлювати свою думку на всі прояви життя, то багато всяких психологів і суспільних службовців, виявляють свої погляди на виховання дітей. Деякі погляди є цікаві, інші такі, що можна про них дискутувати, а є дещо й таке, що звело б нашу молодь до дуже низького рівня, та витворило б великий конфлікт між дітьми а батьками. Декотрі з тих „знавців" виховання дітей є люди із освітою, та навіть з університетськими титулами, але кличі, які вони кидають на шлях виховання є застрашаючі. І хоч багато з наших українських матерів є дуже віддані вихованню своїх дітей, то ці, ніби то модерні ідеї, ніяк не йдуть у парі з тими ідеалами, з якими ми живемо і які ми хотіли б прищепити нашим дітям. Багато лиха приносить злий вплив інших.

Деякі модерні здобутки, як от телевізія, якщо не користати з неї розумно, то може накоїти дітям багато шкоди. Наприклад, діти приглядаються невідповідній програмі ,висиджують перед телевізією довгі години, а особливо пізно вночі.

Останніми роками деякі батьки з телевізії зробили няньку для дітей. Діти у вільні дні і години від школи сидять перед телевізією часто до пізна. Ніхто не звертає уваги на те, що діти дивляться.

Багато випадків було на процесі молодих злочинців, коли суддя запитав чому хлопець учинив такий-то, а такий злочин, була відповідь, що він бачив те на телевізії. І тому бажаним є, щоб батьки контролювали те, що діти можуть оглядати, а що ні й, аби вони не сиділи задовго. Бо дітям потрібно мати рух на сонці і свіжім воздусі.

Вже навіть лікарі звернули увагу, що довге сидження дітей перед телевізією приносить багато шкоди для їх фізичного здоров'я, а головно для їх очей, хребта та їх ніг.

Окрім вищезгаданої шкоди є ще одна некористь інтелектуального характеру. Дитина не хоче уживати своєї уяви, затрачує зацікавлення до деяких корисних для неї речей, а одиноке чим вона живе є чекати на продовження такої, а такої-то програми на наступний день. Через те не стає часу перечитати якусь добру книжку, яка дитині дуже потрібна.

На телевізії є відповідні програми для дітей приготовані учителями та іншими компетентними людьми. Ці програми деколи зв'язані з предметами, яких діти учаться в школі. І таку телевізійну програму треба дітям побачити. Вони не є довгі і ніколи не подаються пізно вночі.

— — — — — — —

Коли мають діти рости здорові фізично і робити добрий поступ у школі, повинні мати відповідну відживу і досить спання.

Постає ще одна модерна проблема. У Канаді не бракує їжі, але і є деякі вифрабрикування, що не мають жодної відживної вартости. Дитина може не голодна, але чи вона за день мала ту поживу, яку канадійські правила відживи (Canada's Food Rules) вимагають?

Тут їжа поділена на п'ять категорій: молоко, овочі, ярини, хліб і каші, мясо, риба, сир і яйця. Їжа з кожної категорії повинна бути включена в щоденній дієті. У категорії овочів і ярини потрібні не лише варені, але і в сирім стані споживати.

Мусимо навчати вже малих дітей, що не все те, що захвалюють і проголошують на телевізії у комерційних оголошеннях поживи є конче добре для нас. Аж страшно подумати, як багато молоді на полудневу перекуску бере „чипс і кейк".

Ще одним важним чинником для здоров'я дітей є подостатком спання. А як одні діти сидять до пізна перед телевізією, а другі знов бігають по вулиці до 9, 10 або і пізніше, то це вже дуже шкідливо відбивається на їх здоров'ю. Рано їм тяжко вставати. Мусять спішитися, аби не спізнитися до школи, і не раз ідуть без сніданння. А як щось ухоплять, то звичайно сніданням того називати не можна. Такі діти до школи приходять голодні, змучені, не виспані, очі червоні, голова тяжка, що не можна її й вгору тримати. Замість уважати під час науки, такі діти позівають, дрімають, і часом засипляють в лавці. Діти молодшого віку повинні щонайпізніше йти спати у 8 годині вечером, але побажанням є 7, або 7.30. Старші діти, які вже мають домашню задачу повинні у 9 годині бути в ліжку.

Є такі випадки, що малі діти жалуються у школі, що вони не могли заснути, бо телевізія або радіо заголосно грало. Треба це також мати на увазі, коли у хаті є діти шкільного віку.

Перша учителька кожної дитини є її мама і від неї багато залежить. Ця перша учителька кладе перші підвалини при будові дитячого здоров'я, як також дитячого характеру.

Наприклад така справа як їжа. Коли мати навчить та призвичаїть дитину їсти таку поживу, що корисно впливає на будову дитячого організму, та на здоров'я взагалі, то це значить, що мама помогла розвинути у дитини добру звичку харчування.

Розумна привичка у їжі і досить спання вийде дітям на добро, та дасть їм добрий фундамент для здоров'я у їх пізнішому віці. Багато легше є допильнувати здоров'я дітей, як вони ще малі та не допустити до всяких недомагань, ніж пізніше лікувати ті недомагання.

— — — — — — — —

Атмосфера вдома, співжиття батьків зі собою та з дітьми відбивається на дітях у школі. Діти, що мають гарну домашню атмосферу приходять до школи життєрадісні і роблять добрий поступ. Коли брак гармонійного життя вдома, діти є сумовиті, нервові, і ворожо настроєні до свого оточення.

Діти вже з природи люблять бути чимось зайняті. Подбаймо, аби ті їх зайняття були корисні. Одне з таких корисних зайнять буде те, коли вони регулярно будуть учащати до української і недільної школи. Пробуймо робити це підбадьоруванням та заохотою.

Нехай діти виростають зі знанням і української мови та культури. Так багато інших народів підчеркують, що наша українська культура є дуже цікава і кольоритна. Переклади на деякі світові мови наших поетів чи письменників, як Т. Шевченка, І. Франка, Лесі Українки та інших викликують не раз подив чужих, та признання для нашої літератури.

У многих европейських країнах студіююча молодь вивчає по кілька мов так добре, що у пізнішім віці може ними розмовляти. Таж маємо примір з наших батьків, які теж приїхали на цей континент зі знанням кількох мов. То чому ж ми, їх діти, внуки, чи правнуки, не можемо знати більше мов, а особливо нашу українську.

Пригадую собі що кілька місяців тому, прем'єр Квебеку, Жан Лесаж, промовляв до студентів у Торонті і казав, що деякі закидають йому що він має трохи акценту. Він відповів: „Може і так, але я живу з двома мовами і з двома культурами. Далі запитав студентів. А хто з вас також так живе?

І мимоволі насувалася думка — коли б так наша українська молодь могла похвалитися, що живе з двома мовами, а одна з них є українська. А до того, аби вона виростала на добрих та гідних канадійців, та на гідних і корисних членів нашої української спільноти. Тоді у нас не бракувало б молодих людей, що продовжували б громадську та церковну працю, започатковану їхніми попередниками.

НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК

для Ваших дітей у юнацькому віці — це передплата за цікавий гарний ілюстрований місячник

ЮНАК

Річна передплата $5.00.

- **Порадьте Вашим друзям і знайомим, щоб запренумерували „Юнака" для своїх дітей.**
- **На бажання висилаємо безкоштовно показове число.**

YUNAK Magazine

2199 Bloor St. West, Apt. 10 Toronto 9, Ont., Canada

УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ В УКРАЇНІ ПИШУТЬ ПО... РОСІЙСЬКИ

Між новими книжками, що виходять в Україні появився новий бібліографічний довідник „Письменники Радянської України". Видання Радянський Письменник, Київ — 1966. В цім довіднику ми знайомимось з короткими біографічними даними та творами 749 українських письменників. В передмові зазначено, що в цей довідник „включені всі члени СПУ". (Спілка Письменників України).

У цім виданні нас зокрема цікавлять жіночі імена, яких начислюємо аж 83: поетки, повістярки, журналістки, перекладачки, літературні критики. Між ними зустрічаємо відомі вже в історії української літератури імена, інших праці появлялись в журналах, або окремими виданнями, але є й цілком нові, з якими вперше знайомимось через цей довідник.

Здавалось, — треба б радіти такому обильному жниву молодих літераторів в Україні. Письменники в житті кожного народу це його найкращий цвіт, його гордість і слава. Минаються королі, династії, правителі, диктатори, але мистецтво безсмертне, особливо мистецтво слова. Але варто нам прочитати кільканадцять сторінок цього довідника, щоб така радість потьмарилась смутком та й озвалась болем у серці, бо наткнемось в таких біографічних даних на таку квітку як: „... пише російською мовою". Така довідка викликає в нас сумніви і питання; сумніви в правдивість тверджень розквіту українського шкільництва і мови нарівні з іншими мовами в СССР, і питання — чому український письменник, чи письменниця, що роджені на Україні, не володіють рідною мовою, не знають її і не пишуть нею?

Наведемо для прикладу одну з таких двох десяток біографічних довідок лише жінок письменниць.

„Анастасія Антонівна Зорич нар. 4/I 1917 в Одесі в родині моряка.

1932 закінчила семирічку і почала працювати слюсарем на учбовому судні „Лахта", одночасно вчилась на вечірньому відділі — леніробітфаку.

З 1935 р. працює на редакційній роботі в газетах, видавництвах, радіокомітеті. Нагороджена медалями. Член КУПС.

Літературною працею А. Зорич займається з 1941 р. Окремими книжками вийшли твори: нарис „Боцман морського судна" (1951), повісті „Заради життя" (1963), „Ілійка" (1954), „Не замовкає прибій" (1958), „Сузіря Оріона" (1963), романи „Капітан далекого плавання" (1957), „Вірю тобі, Фарид" (1965), комедія „Фатальна помилка" (1953).

А. Зорич пише російською мовою."

Пишуть російською мовою такі українські письменниці, члени Спілки Письменників України: Вікторія Бернасовська, Тетяна Волгіна, Марія Глушко, Надія Гур'єва, Ольга Джиґурда, Алевтина Дрозд, Злотослава Каменкович, Галина Камінна, Віра Карасьова, Олена Коронатова, Ніна Крахмальова, Олена Криштоф, Раїса Левина, Тамара Леонова, Маргарита Мигунова, Віра Михайлова, Маріянна Новикова, Казимира Полякова, Ольга Холошенко і напочатку згадана Анастасія Зорич.

З числа 83 письменниць в Україні, членів Спілки Письменників України, 20 з них не знають української мови, не вважають за потрібне навчитися її і пишуть чужою.

Хтось може сказати: — Що ж, московською мовою писала колись Марко Вовчок, писав дещо тією мовою і Шевченко. Так, правда. Писали вони за часів, того ненависного для сучасних правителів в Україні, царату, де мова була явно заборонена і писані в російській мові твори Шевченка і Марка Вовчка це була данина „кесареві", але мову свою вони не тільки знали, а й піднесли її з низин та убрали в рідні самоцвіти. Ще далі перед Шевченком писав російською мовою і Микола Гоголь. Сьогодні московська література уважає його своїм. („Рускій пісатель" — Малая Советская Енціклопедія"). І як же часто доводиться відвойовувати рідного Миколу Гоголя від москалів. А його можемо оправдувати тим, що в той час, коли він писав, не було ні катедр української мови, ні літератури, ну і врешті не було „суверенної" України.

Що ж нам думати про тих 20 українських письменниць в Україні (про письменників чоловіків тут вже й не згадуємо), перед якими відкриті двері до філологічних відділів, до катедр української мови в університетах, де існує Українська Академія Наук?

А ось цікаво, що говорить молодь в Україні про тих, які нехтують рідною мовою. В журналі „Молода Україна" з 23 березня, 1966 року поміщено звідомлення з „філологічної олмпіяди", яка відбулась під керівництвом катедри філологічного факультету в університеті ім. Т. Шевченка в Києві. Ось які умови ставлять молоді студенти у відношенні до рідної мови:

„... людина, яка байдуже ставиться до своєї мови, а тим більше нехтує нею, не вміє любити свій народ, який породив її, не любить тієї землі, що живить її, не любить своєї Бать-

Померла письменниця Наталена Королева

Як повідомляє преса, що в Празі, в Чехословаччині померла широко відома українська письменниця Наталена Королева.

Народилась Наталена Королева 1888 року в Сан Педро в Еспанії в родині Дунін-Борковського, українця, одруженого з еспанкою. Наталена вчилась у школах спочатку в Еспанії, у Франції та в Україні в Києві. Одружена була з відомим українським письменником, громадським діячем і лікарем В. Королевим-Старим.

Від 1919 року письменниця разом з чоловіком жила на еміґрації в Чехії. Чоловік її В. Королів-Старий помер 1941 року.

Писати і друкувати свої перші твори почала французькою мовою ще з 1909 року, а в десять років пізніше, після одруження, почала писати українською мовою. Серед її творів знаходяться теми, основані на біблійних сюжетах. Як археолог, цікавилась вона старовинною культурою, особливо середньовіччям, життям кавказьких та інших східніх народів.

Наталена Королева має чималий літературний дорібок і в скарбницю української літератури вложила справжні художні перлини: повісті, оповідання, легенди. Ось більш відомі її праці: „Во дні они", „Без коріння", „Інакший світ", „Предок", „Сон тіні", „Леґенди старокиєвські", „Що є істина", спогади та інше.

Та зі всіх її написаних праць найцікавішою була б повість життя самої письменниці, повне бурхливих переживань, дві батьківщини — Еспанія й Україна, побут за границею, дні відродження української державности й праця письменниці, як медсестри серед українських військ, кохання, переживання тяжкої драми особистого життя, студії.

Письменниця тішилась симпатіями й популярністю західного світу. Свого часу в нашім журналі друкувалась монографія Наталени Королевої пера Олександри Копач. Перевидано у вільному світі деякі твори письменниці. Зате Україна обминала її. В „Українській Радянській Енциклопедії" немає навіть ніякої згадки про Наталену Королеву.

Останні роки свого життя проживала письменниця самітно у власнім домику в містечку Мельник недалеко Праги. Блищі подробиці про смерть і останні дні цієї видатної жінки мало відомі.

ківщини... Українська мова! Вона, як сім нот у музиці, що можуть звучати і зажурливо і оптимістично, можуть бути і піснею, і потрясаючою сили симфонією..."

„Люблю українську мову як рідну матір, бо це мова Шевченка, Франка, Лесі Українки — моїх найулюбленіших поетів. Бо цією мовою я вперше промовила слово „мамо"...

А як же з українськими письменниками в Україні, що пишуть по московськи? Хіба ж не до них і їм подбних відносяться ті голоси молоді в Україні? І чи боронитимуть їх колись у майбутньому перед прикметником „русскіе пісательніци", чи може зійдуть вони з п'єдесталу історії, як навіки пропавші для українського народу талановиті мистці слова, що поклонились чужим богам. Цікаво, яка роля тих чужомовних письменників в Спільці Письменників України?

Н. Когуська.

Глибоке співчуття висловлюємо родині Голови Президії Консисторії УГПЦ св. п. Прот. Томи Ковалишина, який упокоївся 22 липня 1966 р. на 52 році свого життя. Залишив у глибокім смутку дружину Анну, дві доні — Лесю й Іванку та сина Дениса. Хай Господь поможе пронести гостроту Вашого жалю і хай память про Нього буде завжди світлою.

Редакція й центральна управа Союзу Українок Канади

ВЕЛИЧАВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ У ДАВФИНІ, МАН.

Десять тисяч народу взяло участь в українському фестивалі, який відбувся в Давфині, Ман., в днях 29 і 30 липня 1966.

В програму фестивалю входили концертові виступи, вистави, офіціяльне відкриття з відповідними промовами запрошених гостей, дефілядою, а закінчився відкриттям Памятника Свободи біля Велей Риверу.

Важливою частиною фестивалю було офіціяльне відкриття, яким, як господар фестивалю, керував колишній міністер манітобського провінційного уряду Михайло Н. Григорчук. Церемонію відкриття провів гість-промовець федеральний міністер Дж. В. Пікерсгіл. Крім нього на офіційнім відкритті були присутні міністер провінційного Манітобського уряду Меклін і С. Г. Витней та кілька послів і мейорів.

В мистецькій частині фестивалю у всіх трьох виступах, найбільше чарували публіку хорові пісні і народні танці. В хорових точках виступали поодинокі і збірні хори: під управою Галі Лазарук-Гендерсон виступав давфинський жіночий хор і давфинський чоловічий квартет; під управою д-ра Павла Маценка і Галі Лазарук-Гендерсон — збірний фестивальний хор, і під управою Володимира Климка мішаний хор з Вінніпеґу. З солістів в концерті виступали Ярослав Симчишин, Ярослав Щур, Оксана Онуфрейчук-Олекшій і Ольга Павлова. Танцювальні групи народніх танців — сумківці з Давфину і сумківці з Вінніпеґу.

На увагу фестивалю заслуговує виставка, яка складалася з ручних робіт українського народного мистецтва (приватні колекції і експонати музею Союзу Українок Канади). Через два дні відбувалась демонстрація писання писанок і виставка їх, виставка образотворчого мистецтва, виставка і контест великодних пасок, виставка книжок, часописів, музичних пластинок, кераміки та господарських піонерських знарядів.

В суботу по обіді відбулась кольоритна дефіляда містом, з українськими синьо-жовтими і канадійськими прапорами, в якій взяли участь ріжні організації, духовенство, українські ветерани, декоративні вози, козаки на конях в козацьких строях та інше.

Святкування закінчилось в неділю 16 миль від Давфину біля Веллей Риверу, де відбулось відслонення Памятника Свободи на спомин першої української Служби Божої в Канаді в місцевості Теребовля 1897 року.

КОМУНІКАТ ПРО СКЛИКАННЯ 2-ГО З'ЇЗДУ УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ АМЕРИКИ І КАНАДИ

Спілка Українських Журналістів Канади і Спілка Українських Журналістів Америки повідомляють, що, згідно з бажанням Першого З'їзду Українських Журналістів Америки і Канади, Другий З'їзд Журналістів Америки і Канади відбудеться цього року в Торонті в суботу і неділю, 5-го і 6-го листопада. Господарем З'їзду буде СУЖ Канади.

На порядок нарад намічено три доповіді: „Світла і тіні Першого З'їзду журналістів і його спадщина Другому З'їздові", „Українська преса в СССР" і „Українська еміґраційна преса з погляду сучасної журналістики".

З'їзд матиме завдання: (1) Схвалити кодекс етики українського журналіста, (2) Перевести об'єднання СУЖ Америки і СУЖ Канади на базу федерації і (3) Проголосити „Звернення до українців-журналістів в Україні".

Під час З'їзду відбудеться Зустріч українських журналістів з Громадянством і панель на тему взаємовідношення української преси, видавця, журналіста і читача.

Докладніша програма З'їзду, прізвища доповідачів, створення комісій, адреса приміщення, де відбудеться З'їзд, та реченець зголошень учасників будуть проголошені пізніше.

За Управу Спілки Українських Журналістів Канади:

Василь Софронів Левицький, голова
Іван Липовецький, секретар

За Управу Спілки Журналістів Америки:

Іван Кедрин Рудницький, голова
Роман Криштальський, секретар.

БЛАГОСЛОВИ, МАТИ!

КАЗКА-ЕСЕЙ

Це — несподіваний жмут світла на нашу минувшину, що показує, як донесений до нас із імли тисячоліть цей охоронний виголос. У книжці щедро представлено мистецькі витвори, знайдені на Україні з давніх і найдавніших часів.

288 сторінок. Тверда оправа.
475 ілюстрацій. **Ціна — $5.00**

Оплату й замовлення надсилати на адресу:

D. HUMENNA
341 E. 119th St., Apt. 38
New York 35, N.Y., U.S.A.

МОЇ ГОДИНИ

Кругом мене багато годин. Я дивуюся — вони не втікають. І мій приятель Тік-так безупинно тіктакає на цілу хатку. Вони не втікають. Показує їм числа своєю чорною рукою, числа на білому обличчі. Вони не зважають. Сидять, ходять, гуторять... Ось ці золоті сонцем сяють. Росинки щастя кругом розсівають і радіють... радіють. А ось ті — вітром обвіяні. Злетіли на мій зелений дах і ним лопочуть — грають. Спокійні, білі сидять зі мною, перегортають листки книжок. І ці не поспішають. Ще інші, у фіолетних довгих серпанках проходжуються з тінями вечора. Тихі вони, повні задуми. Яку таємницю криють у зоряних очах з далеких світів незміренного космосу?

Піду над величезне озеро — море. А вони зі мною кругом пливуть. Зупинимось біля квітки-чорнобривки — заглянемо в її чорне очко, попестимо ніжний оксамит пелюстків і... не спішимось.

Години мої терпеливі. Ні одна не жене мене, не спішить, на шию не сідає, за серце не торгає. Добрі мої години. Ласкаві. Радію і сміюся з ними.

Ось одна скочила собі на хребет маленької хвилі а з неї на більшу, а там на ще більшу... Далеко вже... де обрій схилив свою прозору блакить у гранатову воду. Лечу за нею, а вона вже тут при березі! Кинулась обхлюпувати мої ноги водним сріблом.

Години мої поринають в озеро, на хребтах хвильок дрібних гойдаються, по рухливій прибережній мозаїці легко ступають. А в ній чого немає! Каміння біле, чорне, червоне, фіолетне. Розсипані вигадливими взорами, обточені гладенько. Щедрий мистець вами займався. Фантазія його нескінчена... Тут стіжок, там мумія, точене яєчко, ляльочка, писанка... дивовижна риба. Не перечислиш. Насичені красками сміються золотими промінчиками, відбивають хвильку за хвилькою. Тільки дев'ятої не можуть. Вона їх закриває масою води і шумом: шу-у-у хлю-п... шу-у-у хлю-п.

А вгорі зашуміли крилами чайки. Пролітають, а з ними щось біле сріблисте. Здоганяє не наздожене. Що це? Літак так високо, парашут? Пухнасте біле, а в середині ясніє. — А бодай тебе Місяцю! Так мене здурити. Хмаронька винесла його, а сама розплилася. Несмілий, здивуваний Місяць-Молодик.

— Місяцю новий, князю молодий
Хто мене любить, хай мені приснiться. —

Зринають звідкись слова — замовлення. І крутяться довкола голови і щебечуть, як пташки.

— Так і так, треба приговорювати. А там самі побачите, хто приснiться. — І усміхаються великі, сірі очі бабусі Якуб'ючки з-над ріки Красної. І всі години усміхаються добрим усміхом людини. Шу-у шу-у... біжить хвиля за нами і не може наздогнати. Не може. І не можуть нас випередити велетенські рожеві птахи на лазуровому небесному морі. А може вони й не здоганяють? Це певно сонце післало їх на зустріч Молодикові. Ледь-ледь його видно серед небесних хвиль.

Шумлять безшумно прозорі крила птахів і кругом мене беззвучно шелеснуло... Мої години знялись вгору. Куди ви? Куди?... Осталась одна: Достойна, тиха — година самоти. Веде мене у моє серце. А воно зачинене. Як це? Я живу собі на дворі, а серце живе собі?...

— У метушні загубився ключик до серця.

— Кругом нього все позаростало.

— Чим? Яким зіллям?

— Яким зіллям?... Ось тут поспіх, там праця, а ось злість і журба.

— І як мені добитись до мого серця? Цілющої-живощої води напитись

— Загубила...

— Ключик до власного серця.

Олександра Копач.

Борис Харчук

СПРА́ГА

Хочу любові чистої — води з глибоких криниць моєї країни. Хочу любові високої — безхмарного неба над ланами рідного краю.

Нап'юся води і піду засівати поля.

Хочу любові вогнистої — весняних громів над зеленим долом. Хочу любові теплої — сонця над молодим вруном.

Вмиюся грозою і буду рости з житами.

Хочу любові могутньої — соків отчої землі. Хочу любові крицевої — гарту заліза і сталі.

Встану вдосвіта — і на жнива.

Чистий душею, як вода з глибоких криниць, високий помислами, як безхмарне небо, — я покладу хліб перед людьми.

ЗАСЛУХАЛИСЬ ГОРИ РАЙДІНҐ МАВНТЕД...

(Присвята Марусі Білоус)

Ген аж до гір, що тонуть у фіялковій імлі, покотилася пісня українська. Понад полями буйної пшениці, по над дорогами білими, що в гори лискучою стрічкою прослались.

Пливли просторами вечірніми „Червоні маки" і довго блукали ізворами, тулились до зелених ялиць, зазирали у струмки прозорі.

Схолітнувся підмосток — то музики вдарили жвавий ритм і вихром закружляли в народнім танку парубки і дівчата. Маяли барвисті стрічки й віночки в дівочих косах і біліли сорочки парубоцькі.

Дивувались вечірні зорі, мерехтіли на синім оксамиті неба й відблиском світились в очах молодих, а знайшовши там свою подобу, милувались на вроду українську.

Пролунало з підмостка слово рідне, крізь гучномовець, міцне у своїй силі. Від слова цього здригнулось десять тисяч сердець. То до них, до зібраних звернене те слово. Проказав його гість високопоставлений, державний муж, а чужинець серед нас.

Ой, як же?!.. Скільки між нами є тут таких, що слова рідного вже он відколи відцурались, що розгубили його по чужих і далеких дорогах? І для них, воно, те слово рідне, було як докір батьків піонерів, як гнів за загублені заповіти...

Для інших, для тих, що бережуть його як найдорожчий скарб свого народу, що плекають і дають йому силу життя — це честь і гординя.

Слово рідне, квітуче, як чар матірної ласки. На твоїх крилах линула пісня дзвінка, розкішна.

Заслухались гори Райдінґ Мавнтед. Мовчать буйні смереки, не тремтить своїм листом стрункa тополя, мліє з розкоші береза „плакуча".

Такого вони тут ще ніколи не чули; ніколи досі не пробігало ізворами стільки чарівних пісень українських, не плило стільки живих веселих тонів музики, не шумів тут такою збірною силою народ.

Ще колись давно, більше як півсотні літ тому, вони, гори, чули тут пісню тужливу. Це було ще тоді, коли біля їх підніжжя поселились люди з далекого краю, десь аж з-за моря.

Ніхто їх тоді тут не знав. Лиш вони, гори, чули глибокі зідхання людські, чули скарги німотні. До гір тих, люди приносили свою тугу невгамонну за землею рідною і піснею слали її в гори. А вони, своєю красою могутньою пригадували їм сторони рідні і біля них втишували болі свого серця.

А сьогодні он скільки їх зібралось разом! Яка велика сімя українська в колі вільних народів Канади! З'їхались вони з різних частин широких просторів, з фармерських осель, з містечків і міст. Всі вони це сини й доньки, а то й внуки батьків піонерів (Хай пам'ять про них буде завжди світлою!).

Виросло нове покоління, обтерло з батьків подорожній пил і показало обличчя ясне і душу чисту та вклад великого труду у землю Канади.

Заслухались гори Райдінґ Мавнтед в пісню українську, загорнулись в серпанок фіялковий і в свої обійми прийняли

„Червоні маки, квіти кохання,
Болючий спомин, тихе ридання!
Червоні маки, чудові квіти
І згадка всіх минулих літ..."

Наталя Когуська.

УКРАЇНІ

Ти мрією була. Тебе я леліяв у журний час. Як сон рожевий, мрія та ночіла й гаснула.

Бажанням ти була. Тобою жив я в дні похмурі. Як буревій, бажання те шаліло й вело мене у світлу казку.

Світанням стала ти. Яскравіш мрії заясніла. Величніш казки підвелась.

Жага душі моєї — ти нетлінна. І я лишень тоді вгамую радощі і болі, і я лишень тоді найбільше щастя відшукаю, коли життя свого краплину у твоїм морі погашу.

Б. Харчук.

Людмила Скирда

Живеш і раптом — непорозуміння,
не спиш, а прокидаєшся від сну,
і наступа рятуюче прозріння,
так вулиця вступає у весну.
Так змерзлий бачить вогник, так митець
торка палітру спраглими руками.
Так зводять в небо металеві брами
і трощать дерев'яні нанівець.
Від кого я тікала і куди?
Тікала без доріг, немов незряча.
О земле, вір — ніколи я не зраджу
твої левади і твої сади.
О люде, вір — навіки повернусь
у океан, в якому я краплина.
Без мене буде дихать Україна,
а я без України задихнусь.

ПРИДОРОЖНИЙ ХРЕСТ

В гарячі дні липня і серпня місяців єдина відрада сидіти під шатром великих дерев. Безумовно ті, які мають охолоджувачі в хатах мають додаткову насолоду ще дивитися й телевізію, але я стара мрійниця люблю природу — відчувати її, тому я задоволена своєю вулицею, де живу. Вона широка, а головне зелена. По обох боках ростуть клени і то такі високі, що як глянеш вздовж її, то неба немає, лише зелені гілки переплітаються між собою, піднімаючись вгору наче церковне склепіння. В день сонечко кидає свої проміння на листя, а вночі світлячки виблискують на них. Вітрець, граючись і собі перебирає листки наче струни бандури і такий спокій огортає тебе, що нехочеться ні про що думати, але думи, як хмарки пливуть поволі, а часом швидко одна за другою наче фільм перед очима. Немає ріжниці ні в часі ні в віку. Я знову між товаришками — пляж на Дніпрі, вакації під Києвом...

Сидимо ми вдвох з товаришкою на подвір'ї її бабуні в Таращі. Перед хатою в них ростуть три вишні, це бабуня посадила, коли доні народилися. Праворуч від хати кроків стоп'ятдесят — двісті, три дуби, це дідові саженці в пам'ять народжених синів. Вишні — рясні і добре урожайні. Дуби — високі, гарні. Скільки їм років? Недалеко від хати сад. Колись було його вісім десятин, та колгосп відрізав сім. І стояв він мертвим. Дерева всохли, ніхто його не пильнував, навіть пташиного співу не було чути там. Сидячи на присьбі ми чекали на вечерю, яку варила тітка надворі. Вечеряли також надворі за малим круглим столиком. Ще й досі пригадую смак тої затірки. Тиша навколо, лише від подуву вітру безшелесно спадали листки вишні, помірно застеляючи день, який не означає звуків, немов дієзи в ключі, немов початок непочатого.

Я люблю цей настрій, в ньому є щось досконале, поважне й трохи не зрозуміле.

Але цю тишу порушували сусідові „дачники", які приїхали з Києва на „курорт" і на добрі харчі (масло, яйця, молоко, сметана). Голосна розмова, співи під гітару і мандоліну порушували ідилію тиші. Хотілося сховатися від всього, що нагадувало гамірне місто. Ми часто ходили вечорами в поле. Ідеш поміж скиртами скошеного хліба, ступаєш на стерню обережно, щоб не наколоти ноги, а стерня, як навмисно, випростається і обов'язково вколе тебе. Тихо... Світ здається такий широкий і за спиною наче крила виростають, так би й полетів. А мрії, мрії... Їм нема утриму. Летять куди хочуть...

Одного вечора з нами на прогульку пішла і бабуня з Тарасиком (найменший бабин внук). В полі стояла тиша, лише, де-коли мов вітрець пролетить і знову тихо...

— Треба дощу — сказала бабуня.

— Душно — промовив моєї товаришки тато, вдивляючись в немов вогнем осяяне небо.

— А мені добре, — подумала я. Тут більше свіжого повітря, ніж в місті. Тут тихо, хороше!..

Ходили ми не довго. Тарасик скоро втомився і ми вирішили сісти відпочити на межі коло макового поля, проходячи повз яке було чути, як дзвонять зерном спілі макові головки. Не далеко від нас під березками стояв хрест. Цей хрест я бачила їдучи до Таращі. Візник пояснив, що там поховані подорожні убиті грабіжниками.

— Так тут у вас небезпечно? — запитала я візника.

— О, ні! Це давно було, десь в роках 1919—1920.

Мені було трохи дивно. Яким чудом при дорозі зберігся хрест, коли їх з церков познімали! Пізніше ми з Танею приносили свіжі польові квіти під цей хрест, одна клала, а друга дивилася, щоб бува хтось не йшов.

Вдивляючись в червоняві відблиски заходячого сонця на хресті, вдихаючи запах стиглих овочів, які бабуня розложила на хустці, здавалося, що все злилося в одне; вечір, запах овочів і передчасно-пожовкле листя берізок, що поволі опадаючи встеляли підніжжя хреста золотими сльозинками по незнаних подорожніх. Сиділи мовчки. Тарасик спав, поклавши голівку бабуні на коліна. Легкий вітерець ворушив його волосячко.

Сонце зайшло. Виплив місяць із-за хмарок. Зірки засвітилися міріядами яскравих свічочок, і в цьому світлі було щось манливе і кличне. Мов течія, що захоплює душу і тягне в невідоме, туди де нема кінця...

— Бабуню, а що це за хрест, чом він стоїть при дорозі? — запитала я. Танін тато похилив голову. Бабуня нічого не відповіла, лише нахилилася і поцілувала Тарасика в чоло, а потім підняла голову і на її очах ми побачили сльози.

Таня подивилася на мене, а я на неї... Мовчанка здавалася нам дуже довгою, а ще більше загадковою.

Людмила Коваленко

КОШИЧОК

Хатка малярки Людмили Морозової в гірському містечку Гантері в Кетскільських горах, здалека видніється з-поміж зелени своїми блакитними віконницями на тлі коричневих стін.

З двох сторін навколо хати йде крита веранда, даючи захист від дощу. Мабуть, це й приманює туди пташок. Минулого року, там звили своє гніздечко ластівки. Але ці статечні, хазяйновиті пташки звили гніздо, як годиться, під дахом, де йому належиться бути від віків.

А цього року, маленька, але, видно, відважна пташка колібрі або по-англійському „гоммінґ-берд" знайшла для себе затишніше місце. Одна приятелька подарувала Людмилі Морозовій два кошички з штучними квітами. А що малярка, хоч залюбки малює живі квіти, не любить штучних, то вона повісила один кошик над вхідними дверима.

Колібрі так довго і вперто почали літати навколо цього кошика, що Морозова нарешті зацікавилась цим і зняла кошичок. І що ж — в ньому, поміж квітами, лежало маленьке гніздечко, а в ньому — манісінькі рожеві яєчка. Колібрі, як видно, сподобався притульний кошик.

Доки мама сиділа на яєчках, батько намагався веселити її співами, сидячи на бузковому кущі. А коли в свій час з яєчок вилупились пташенята, мама і тато почали старанно носити їм їжу. При чому, вони швидко вишколили своїх дітей: коли батьки відлітали і з того самого бузкового куща чвиркали їм:

— Ч-р-р-рк! Ч-р-р-рк!, — то тоді діти завмирали і сиділи тихо, анітелень. Вереск счинявся тільки тоді, коли мати чи батько приносили дітям хробачків. Тоді кожне пташеня навперейми кричало і пищало, щоб йому дали більше.

Он там побіч дверей, одразу ж під кошиком висить чималенький дзвін, яким скликається на обід чи вечерю гостей, якщо вони засидяться над річкою, що протікає недалеко. Але ні пташенята, ні батьки цього дзвону не лякаються, як не лякаються вони й голосів людей чи стукоту дверима.

Не знати, що керувало колібрі, коли вона вибирала це місце для гнізда. Можливо, тому, що в кошику пташенята безпечніші, і батьки не бояться, що до дітей добереться дика кішка, пронизливий крик якої часом чути в близькому лісі. Та й хижі птахи, мабуть, побояться прилітати так близько до людської хати.

А можливо, пташкам передався дух любови до всього живого, який панує навколо тієї самітної хатки. А є ще одна можливість: що колібрі, хоч вони в Америці сірувато-руді і не виграють всіма кольорами, як колібрі в тропічних краях — але все-таки мають художні смаки і хочуть ростити своїх дітей серед квітів — бодай і штучних.

Отже, мала колібрі мусить бути добрим стратегом, психологом і художником, коли вибирає собі місце для гніздечка.

Чи люди завжди такі дбайливі?

— Це... хрест над моїми синами і синами інших матерів, — вона наче захлиснулася, а потім витираючи сльози — о, якими ж молодими загинули вони. Боронили волю народу свого. Як би ж вони знали, що їхня кров пролилася марно! Ой, діточки ж мої діточки!

— Мамо лишіть! — обізвався Танін тато.

Бабуня наче заніміла. Танін тато ще нижче схилив голову.

— Так ось, яка його правда? Тому то він ще стоїть! — промайнуло в моїй голові. Щось гнітюче-тяжке лягло на мозок. Родинна таємниця... Оце ті, борці за волю, про яких говорив мені Василько.

Навкруги стало ще тихіше, лише здушене всхлипування зрушувало нічну тишу...

Наталія Кібець.

Львів 1943 р.

М. Терещенко

НЕСПОКІЙ

О звідки туга ця? Чому сумління наше
тривожить душу так і сором нас бере?.. —
питаєм ми не раз. Але ніхто не скаже.
Ба навіть Вельзувул, це марення старе!

І ми страждаєм знов, і знов у неспокої
ми прагнем чесно вік пройти в своїм житті, —
щоб ні пилиночки з направди життєвої
не впало в душу нам... О скільки мук путі!

Немов мандруєм ми у світовім безкраї
під поглядом братів, що дивляться з зірок.
О звідки совість ця, що серце наше крає?
Від неї не втечеш в самотній свій куток...

По утраті дорогого мужа і батька, бл. п. Франка Дяковського, який упокоївся в червні 1966 р. в Ґримсбі, Онт., висловлюємо глибоке співчуття дружині Покійного Теофілі, синам Мирославові і Євгенові та невістці Марті.

Редакція й центральна управа Союзу Українок Канади

ПОМІЧНИК В БУДОВІ УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ

(Доповідь, яку виголосила добр. Тріска у Брентфорд, Онт.)

Преса це могутня сила невичерпане і невгасиме джерело живого слова. Українська преса має одну ціль, а саме добро нашого українського народу, щоб дати йому до рук це, за чим він прагне, чого так шукає і що його піддержує у зв'язку зо своїм рідним народом. В сьогоднішніх часах різних часописів так багато, що прямо людині не стає на те часу, щоб їх прочитати, але щоб хоч побіжно переглянути. Всюди куди поглянемо стрічаємо друковане слово. Всі читають а при тому тратять не раз час, гроші, а вже найважніше тратять дуже часто спокій совісти. Часопис і книжка це наш приятель, коли ми вміємо їх вибрати. Часопис є добрий і є недобрий, а є ще і невтральний. Невтральний часопис то гадина, що тебе вкусить тоді, коли того найменше сподіваєшся, злоба в нім криється в тому, щоб ніколи не сказати правди, а підступом притягати собі прихильників, а потім запровадити їх усіх на дорогу, з якої вже нема повороту. Тому, коли берешся читати часопис, то мусиш переконатися, яка його вартість і що заприномеровуєш за свої гроші.

Ніколи ми не повинні запренумеровувати часопису, якщо не знаємо хто, та на що і, в якій цілі його друкується. Нам треба помагати своїй рідній українській пресі. Їй треба помагати, її підтримувати, передплачувати, бо вона голосить нам правду. Партійні часописи подають всі справи своєї партії в рожевих фарбах, а іншої партії в чорних. Хоч у дійсності справа стоїть якраз навпаки. Тому читаючи пресу, необхідно дошукуватись самому в ній правди.

Тому треба звертати особливу у в а г у і зробити так, щоб преса знаходилася в надійних і вірних своєму народові руках. Всі наші зусилля підуть намарне, коли не буде в нас одночасно чесної преси, як зброї до оборони і наступу.

Преса, це сьогодні чи не найважливший голосник слова, пробудник сумління і могутній помічник в будуванні українського життя. Провідники наші свідомі небезпеки, яку цілому людству несе зло, що будує духову і фізичну тиранію в світі, сперту на брехні, на закріпощенні людського духа і тіла, на сльозах і крови. Все летить стрімголов у пропасть. Тому потрібно вживати усіх засобів, щоб рятувати людство від загибелі. Одним із цих засобів, що має пробуджувати свідомість небезпеки, що загрожує людині, народам й усьому людству є преса, добра і чесна. Без преси доброї і чесної кожний з нас загубиться нині на манівцях безнастанної брехні, що її ширять у світі зла неморальна комуністична преса, яка появляється в грубих мільйонах примірників кожного дня. Без доброї преси в душі людини згасне помалу здоровий і моральний погляд на світ, на лад у ньому, та на найвищі обов'язки самої людини.

— — — — — —

Українське жіноцтво в Канаді видало журнал „Промінь", на якого чекали і виглядали тисячі спрагнених сердець українських в Канаді, Америці, в далекій Бразилії і на рідних землях. Приймають його радо в тисячах українських домів, голосу його слухають, сумом його сумують і радощами його радуються. За ним шість літ боротьби. Поділений ворогами на протязі століть, затемнений і гноблений нарід наш попав в зачароване коло, з якого світить духова пустка. Отже при допомозі „Променя" й іншими способами, стараймося цю пустку виповняти і культуру народу піднести, поглиблювати і особисту і громадську мораль, любов поширювати братерство і єднання. Кликати до праці, до жертв, до боротьби за слово правди, не в ім'я так скорominаючих партійних кличів, а в ім'я нації. Маси народу особливо на еміграції, сказати правду, ще не вийшли з першого захвату свого відродження і пізнання, ще таки любуються тою досвітньою зіркою. А нива народня дальше облогом лежить.

Говориться в нас так багато про освіту, покликується в нас на історію закликів, з вічевих голосних промов, з редакційних статтів і дописів поодиноких людей, з церковних амвонів несуться лише самі слова, слова... Треба сказати правду, усі ті кличі іскряться лише на часочок великім полум'ям і скоро гаснуть. А життя дальше йде старими шляхами. Воно не освітлюється триваючим сяйвом сонця, ні лиш на кілька хвилин запалює і знов гасне сяйво на нашому небозводі. Коли б за тими кличами послідовно йшло їх здійснювання, яка б в нас була велика сила. Не було б стільки темноти, несвідомости, стільки байдужности, стільки самолюбства — не було б на нашій рідній ниві стільки чужого гайвороння. „Промінь" приносить світлі приміри з минулого для наслідування, заклики до праці, боротьби і освіти до виконування. Освіта

наука це основа, на яких може будуватися сила народу.

Дітвора наша в Канаді занедбана, до певної міри забута. Тільки поверховно, побічно, малоуважливо час від часу нею інтересуємось. І мало хто із нас думає, що коли далі так буде, то-пропаде безслідно, то з нами скінчиться історія української еміграції в Канаді. Отже і до дітвори приходить „Промінь" щоб на ниві молоденьких чистих сердець сіяти зерно любови та надії і зерно любови до праці для тої країни, з якої прибули сюди її батьки. Час самих кличів минувся. Настав час праці. Вийшов „Промінь" просвічувати наші українські ниви з великою вірою в Господню допомогу і благословення з вірою в світле майбутнє нашого українського народу, з несплямленою волею працювати. Приймайте його і посів його приймайте. Нехай зерно його впаде на землю добру й, зійшовши, дасть овоч в сотеро. Щоб добре поставити пресу треба перш за все грошей і ще раз грошей. Як будуть потрібні гроші, тоді й часопис можна поставити на належну височінь. Треба, щоб кожна з нас і всі українці передплачували і читали свій „Промінь". Не стояти з боку і не нарікати чи повсяк час критикувати його, але підпомагати морально і матеріяльно. Особливо члени СУС., СУК. і СУМК. повинні стати передплатниками і старатися розбудувати його і приєднувати для нього передплатників.

„Промінь" змістом як і формою є гарний. Хоч як приходилось боротись, працювати за кожний ступінь поступу, однак плили ми на своїх хвилях і виплили на чисті води — ми діждались свого журнала „Промінь". Хайже світить наш „Промінь" до дальшої перемоги. Ідім сміло вперед...

Брентфорд, для 6-го червня, 1965 р.

Шлях, що ним треба йти вгору кожному

(Канадійська Сцена) — Новий канадійський міністер закордонних справ дост. Пол Мартин може справді одушевляти наше молоде покоління. Він народився в сім'ї робітника, як один із одинадцяти дітей. В дитячому віці він захворів на спинний менінгіт — недугу, яка послабила його організм і тимчасово паралізувала. До школи возив його візком його брат. Наполегливість Пола перемогла усі перешкоди і він своїм подвигом викликав подив своїх товаришів у школі.

Протягом трьох років він закінчив Ст. Александер Каледж в Айронсайд, Кве. Коли мав можливість, працював для заробітку. Від шостої години вранці він їздив три милі до заводу, де заробляв 1.25 дол. на годину; він доставляв харчі до хат із крамниць, розносив газети, був „тайм-кіпером" на перегоновій трасі, а врешті працівником міністерства лісів. Перший зароблений доляр дозволив йому відкрити ощадне конто в банку, яке допомогло йому (він теж отримав стипендію) записатись до Торонтонського Університету і здобути там бакалаврат і ступінь кандидата філософії (М.А.). Однак раніше до того додав він до своїх успіхів у провінції Квебек теж онтарійські: Пол склав кінцеві іспити з 12 кляси онтарійської середньої школи. В Торонто він учився в Каледжі св. Михаїла, а свою фінансову позицію поліпшував працею домового сторожа. Згодом він читав лекції у цьому каледжі і водночас вивчив право в Осгуд Гол та підготовлявся до здобуття ступеня М.А. Його мати, Філіпе Мартін (уже покійна), не раз згадувала таку картину з життя свого сина: На ферії він приїжджав додому з двома валізками — в одній були його особисті речі, в другій — книжки. Коли вона докоряла йому, що не слід постійно вчитися, бо треба теж інколи розважатися, Пол відповідав: „Я не можу дозволити собі на втрачення одної хвилини". „І справді, він ніколи не втрачав її", розповідала його мати.

Анатоль Білоус

Моїй мамі

Спасибі за серце єдине на світі,
Якому незнані зрадливі думки,
Спасибі за ночі, за ранки досвітні,
Недоспані, чуйні, як очі твої.

Спасибі за кожну хвилину щасливу,
За памятний усміх, немов золотий.
Спасибі за руку, дрібну — а всесильну,
Що вміло вела у шлях життєвий.

Спасибі за труд твій важкий,
За погляд, що спокій несе.
За пісню, яку ти співала,
Коли колисала мене.

О, мамо! Чи можна усе пригадати,
Що серцем ти гріла в житті!
Прийми ж в нагороду від мене
Ти пісню моеї душі.

З ОКРУЖНОГО З'ЇЗДУ В СХІДНІЙ КАНАДІ

Ніягара Фалс, Онт.

Зоходами пров. екзекутиви Союзу Українок Канади і при співучасти складових організацій СУС, відбувся в неділю 15 травня 1966 р. окружний з'їзд у Ніягара Фалс.

В неділю рано учасники прибули но Службу Божу, яку служив Всеч. о. Степан Гуцуляк в Українській Греко-Православній Церкві св. Петра і Павла. По Богослуженні відбувся обід, який приготовили членки відділу Доньки України.

З'їзд відкрила голова провінц. екзекутиви пані А. Євчук. Вшановано померших членок. Президія з'їзду, пані Анна Самець від місцевого відділу Союзу, пані Таісія Бевш, пані Една Павлик, добр. Зоя Гуцуляк, Мінодора Фотій, Параскевія Федак, Марія Кисілюк, Марія Легенюк, Анастасія Міненко, пані Доця Мандзюк від центральної управи С.У.К., п. Павло Кіт від ТУС і СУНД., адвокат Юліян Романко — СУС., п. Іван Юрійчук — СУМК, панна Люба Хлівняк — місцевий відділ СУМК. п. Лука Томащук — пров. ТУС., п. Микола Іванець від Інституту св. Володимира. Іван Пограничний, місцевий відділ ТУС., від місцевої громади пан Губка, Всеч. прот. В. Федак, прот. Федір Легенюк, Всеч. о. Степан Гуцуляк.

Програму з'їзду попередила молитва, яку провів Всеч. о. В. Федак і зложив привіт з'їздові від церкви.

Пані Євчук, голова пров. екзекутиви виголосила доповідь: „Роля жінки в суспільнім житті". У своїм обширнім рефераті пані Євчук зясувала працю жіноцтва при церквах, початки жіночого руху в піонерських часах в Канаді, досягнення та праця над громадським вихованням молоді. Прелегентку представила пані Павлик, а подяку зложила пані А. Погранична.

В концертовій програмі з'їзду брали участь: студентка-піяністка Катруся Самець, ліричне сопрано — студентка Консерваторії Музики в Торонто Соня Мельник, молоденький 14-літній барітон Тарас Шиповик. Акомпаніювала солістам панна Стефанія Олійник.

Привіти від відділів Союзу зложили делеґатки: А. Перожак — Л. Українки, Брентфорд, О. Кошарна — св. Княгині Ольги, Лондон, Марія Кінар — Лесі Українки, Гемилтон, Ірина Шиповик — Калина, Гемилтон, Варвара Лиса — Доньки України, Ніягара Фалс, Анастасія Міненко — С. Русової, Лонґ Бренч, Една Павлик — св. Анни, Скарборо, Валентина Лавренюк — св. Княгині Ольги, Стефанія Олійник — Тризуб, Торонто, пані Демяненко — Лесі Українки, Ст. Кетерінс, Марія Римар — Лесі Українки, Виндзор, (імені не подано), св. Кн. Ольги — Ґримсбі. Писемні привіти — відділ ім. Л. Українки з Оттави і голови пров. СУМК Петра Смильського.

З окружного з'їзду в Наіягара Фалс. Зліва направо — Една Павлик, перед мікрофоном Анна Євчук голова пров. екзекутиви і пані Анна Самець.

Після доповідей панни Віри Шевчук — освітної референтки і пані Марії Іванець — організаційної референтки відбулась цікава дискусія над темами: здоров'я, курення, наркотики, алькоголізм, полові справи, перевірювання телевізійних передач для дітей, українська мова та продовження праці наших попередників. Дискусією керувала пані Галя Слюзар. Участь в дискусії брали пані: Ганка Романчич — Ковальчук, д-р Ганна Янішевська, добр. Фотій, п. П. Кіт, п. Ізидор Олеськів, Марія Шевчук, Наталя Шевчук — Сагден, д-р Роман Слюзар, прот. В. Федак, добр. А. Міненко, п. Нестор Грабовський, п. Василь Григоряк, п. В. Баюс, п. Я. Торошенко.

До виставки народніх вишивок, яку улаштували членки місцевого відділу, було прилучено виставку музейних ляльок в народніх строях проєкт філії музейного комітету) під керівництвом пані Іванни Вахни, голови муз. комітету. З цієї нагоди пані Євчук висловила пані Вахні оцінку за її працю при музеї, а пані Самець вручила їй китицю квітів.

З'їзд заслухав цікавий звіт з'їзду Провінціяльної Жіночої Ради, який відбувся в Ніягара Фалс в днях 9, 10 і 11 травня 1966 р. Делеґатками від пров. екзекутиви були пані: Г. Р. Ковальчук і М. Іванець та гостя А. Самець.

Головні ухвали й рекомендації з'їзду:

Щоб центральна управа Союзу Українок Канади для кращого контакту з Канадійською Національною Жіночою Радою включила в організаційну делеґацію Союзу Українок Канади, голову, або заступницю провін. екзекутиви тої провінції, в якій відбувається річний з'їзд Ради.

Включити голову місцевого відділу Союзу в офіціяльну делеґацію (згідно з правилом 6 членок, що прислуговують кожній домініяльній організації в Раді) в тім місті, де з'їзд відбувається.

З'їзд висловлює признання паням: Анні Токарек, Катерині Міськів, Євгенії Козяр і Соломеї Гавриш за добровільну посвяту і труди в делеґації від Канадійської Національної Жіночої Ради на Конференцію Інтернаціональної Жіночої Ради в Тегерані в м. травні 1966 р.

На організоційний фонд під час з'їзду відділи Союзу зложили 102 дол.: По 15 дол. — Кн. Ольга — Торонто; по 10 дол. — Л. Українки — Гемилтон, Доньки України — Ніягара Фалс, Софії Русової — Лонґ Бренч, Тризуб — Торонто, Л. Українки — Ст. Кетерінс, Лесі Українки — Виндзор; по 5 дол. — Л. Українки — Брентфорд, Кн. Ольги — Лондон, Калини — Гемилтон, Кн. Ольги — Ґримсбі, пані Г. Р. Ковальчук; по 2 дол. — Св. Анни — Скарборо.

Стефанія Олійник, секр.

PROMIN

Vol. VII, 8-9 ENGLISH SECTION Aug.-Sept. 1966

THE 18th CONFERENCE OF THE INERNATIONAL COUNCIL OF WOMEN

The 18th Triennial Conference of the International Council of Women was held in Teheran, Iran, May 14th to 26th, 1966, with over 300 delegates attending from 50 countries. National Councils of Women from over 60 countries belong to the I.C.W., and more than 85 million women are members of the affiliated councils. It is the largest women's organization in the world.

Iran — the conference country, a country of 20 million people, is of fascinating extremes, both in its topographical and climatic character, and in the varied lives and ways of its people. Teheran, a city as ancient as time is a bustling vital metropolis of two million people, located within a valley of metallic hills and near the snow capped ridge of the Elburz Mountain and the towering 19,000 feet high volcanic peak of Mount Demavend. A city with a blending that was ancient Persia and all that is modern Iran; a city with the world's largest covered bazars, where the salesman feels emotionally cheated if one does not bargain for the article.

The members of Souz Ukrainok Kanady that went as delegates with the National Council of Women of Canada delegation were — Mrs. G. Tokarek, president, Mrs. P. A. Miskew, past president, Mrs. R. Hawrish and Mrs. E. Koziar, as observers. Mrs. S. Pushkar, president of Souz Ukrainok Ameriky, was a delegate from the U.S.A. National Council of Women. All delegates were assigned to sit on different commissions, such as International Relations & Peace, Arts and Letters, Migration, Social Welfare, Health, Child and Family, Home Economics, Laws, etc.

The conference was officially opened by Her Imperial Majesty Empress Farah, and Her Imperial Highness Princess Ashraf, president of the High Council of Iranian Women's Association (and twin sister of the Shah of Iran). The president of the I.C.W., Mrs. Craig Schuller (a Canadian by birth), in thanking the Empress, said, "May I ask you, in order to mark this moment, so auspicious in the life of International Council of Women, to accept this brooch of the intertwined initials of our name in English and French — I.C.W., C.I.F. It is a replica of the brooch given to the first International President and has been treasured by successive presidents for seventy-five years." She further stated, "the theme of our conference is 'Ancient Values in Modern Setting', and how appropriate that we should come to Teheran to explore its meaning for our work in the future. Here is a country undergoing a brilliant revival of thought, looking with fresh vision at ancient beauty, inventing the arts, the crafts, the technical apparatus, the social organization required to give expression to the creative urge of Iran today. How wasteful of human labour and spirit if, in the rush of technological innovation and social change of

Teheran: On the way to open the International Womens Co-ference. From left to right — Her Imperial Majesty Farah Pahlavi; Mrs. McGerchy Schuller, president of the International Council of Women, and Her Imperial Highness Princess Ashraf Pahlavi, president of the National Council of Women in Iran.

today, one were to cast away without examination the ideas and customs which have knit human beings together into effective social units over the long centuries. Our discussion of 'Three Essential Aspects of Social Growth', will illustrate this — 'Literacy, a Social Experience; Women in Modern Life and Work; Handicrafts, a Factor in Community Development'."

On the evening of May 16th, Princess Pahlavi opened the International Handicraft Exhibit, where lovely Ukrainian articles were also displayed.

The Iranian hospitality is something to be remembered. The Canadian delegates were invited to 15 dinner, luncheon and tea receptions. The Canadian Embassy had the Canadian delegates over to three dinner receptions and one luncheon, where they had an opportunity to meet ambassadors and other representatives from different countries. The Ukrainian delegates having just returned from a tour of Ukraine, had a good opportunity to discuss conditions and problems in Ukraine. The Mayor of Teheran gave a dinner reception, Princess Pahlavi a luncheon. There were dinner receptions at private homes, and some of the Canadian delegation were fortunate to be invited to the beautiful mountain home of Mrs. Amiris (granddaughter of the former Reza dynasty). The Armenian, Turkish, Iranian, American and British organizations entertained. Of course the crowning evening was the dinner-reception and concert given by Her Imperial Majesty Empress Farah, in the beautiful Goleston Palace, where all the delegates were presented to her. As part of hospitality program, visits were arranged to the various art galleries, crown jewel museum, ethnological museum, etc., as well as a tour through the rocky mountains to the Caspian Sea (about 160 miles from Teheran). A three day tour to Isfahan, city of ancient and beautiful blue mosques, where most of the Iranian crafts are made; Shiraz — an enchanting city of roses, museums and tombs of the poets Hafez and Saadi; Persepolis (17 miles from Shiraz), the majestic stone ruins of the Achameian capital, founded by Darius, dating from 500 B.C., and destroyed by Alexander the Macedonian.

Mrs. Schuller was re-elected as president of the International Council for the next three years, Mrs. H. Steen of Canada, was elected as one of the vice-presidents; Mrs. R. B. Ramsay, Regina, Sask., convener of Arts and Letters, and Mrs. G. A. Klinck, Toronto, is on the committee of International Relations and Peace.

The following resolutions were passed (abbreviated):

1. The I.C.W. urges UNESCO to sponsor publication of such books for certain developing countries written by their own authors (for example, the short stories for children collected from 12 Asian Countries in 1965 by the Women's Councils), in order that the newly literate young people may be encouraged to use their acquired knowledge.

2. The I.C.W. urges its affiliated national councils to continue to make strong representations to the appropriate authorities in their countries so that satisfactorily qualified women shall be appointed among the representatives selected to attend international, regional and national conferences, seminars or meetings.

3. The I.C.W. request UNESCO to urge the member governments to include in all delegations to meetings and conferences of UNESCO a proportion of suitably qualified women.

4. In view of the fact that the number of women holding important ministerial and local government positions is unlikely to increase substantially in the near future, the I.C.W. recommends to its affiliated national councils to press for the setting up of women's consultative committees attached to each technical, administrative and governmental body dealing with housing and town planning.

5. The I.C.W. urges that international scientific cooperation be established to seek effective means of controlling the testing and verifying the existence of nuclear stockpiles of weapons, in order to create a reliable world-wide surveillance system.

6. Considering that the widening gap between the economic and social conditions of the more advanced and less developed people constitute the greatest single challenge of our times, following the creation of new states ,mindful that disarmament would make available vast resources for the progress of the unemployment, appeals to the governments of the advanced industrialized states, to develop more intensive efforts to the needs of the less developed countries and to devote to this great constructive endeavour a substantial part of the resources presently spent.

7. The I.C.W. urges that all countries as well as the Secretariat of the U.N. should be encouraged to collaborate in the study of exploration of outer space, and to make proposals for the

benefit of mankind.

8. The I.C.W. urges the U.N. Regional Seminars to develop appropriate activities for civic and political education of women; combat all social and other factors affecting unfavorably the participation of women in public life, and undertake campaigns for women's effective participation in political life.

9. The I.C.W. invites its affiliated councils to take appropriate steps to ensure the provision of improvement in vocational training, higher education, in general and specialized fields to young women so that they may attain qualifications required for their advancement in public office, and to encourage the interest and ambition of women for higher and senior posts in public office and public affairs.

10. The I.C.W. urges its affiliated councils to exert their influence in persuading government to adopt a favorable attitude to obligatory arbitration and jurisdiction, by developing their system of bilateral and multilateral treaties on arbitration and international jurisdiction.

11. The I.C.W. recommends to its affiliated councils to urge their respective governments to press for the appointment by the Economic and Social Council of a permanent committee of expert advisers to make a continuing study of slave trade and institutions and practices similar to slavery.

12. The I.C.W. asks its affiliated councils to use their influence with their respective governments, that satisfactory agreements exist between governments of immigration and emigration countries; that if they have not already done so, they ratify and implement without further delay such convention which has human uniform aim and that it shall be applied throughout the whole world.

13. The I.C.W. reaffirms its belief in treatment of venereal diseases which is free, voluntary and confidential and disapproves measures of coercion and any compulsory medical examination which discriminates between the sexes.

14. The I.C.W. urges its affiliated councils to press their governments to make available methods of immediate satisfactory social service and promote suitable programs for both the family and the offender so that these people may again happily resume a proper place in society.

15. The I.C.W. expresses the hope that greater resources will become available through international or national technical assistance and other programs, for the extension and intensification of community development efforts benefiting women; expresses the hope that the UN or other competent organizations or persons will undertake further concrete studies on women's participation in community development and the influence of community development on the advancement of women.

16. The I.C.W. urges its affiliated councils to take active steps to encourage the production of national films, depicting the life of women of their countries. (Exchange of such films with other countries is an excellent way of learning to understand the women of the world).

17. The I.C.W. welcomes the continuing review of national acting taken in the application of the principles of the Declaration of Human Rights, and to this end the I.C.W. supports the proposal to create the office of High Commissioner for Human Rights.

16. The I.C.W. requests the affiliated councils to use their influence with their respective governments in order that an instrument may be drawn up on the inter-state adoption of children so as to protect neglected children.

19. The I.C.W. recognized the value of the regional seminars organized by the Commission on

UKRAINIAN WOMEN AT THE INTERNATIONAL WOMEN'S CONFERENCE

From left to right — Mrs. K. Miskew, Mrs. A. Tokarek, Mrs. S. Pushkar, Mrs. E. Koziar and Mrs. S. Hawrysh.

Human Rights to the work of its National Councils and expresses the hope that these seminars will not only be continued but also increased in number in every region of the world.

20. The I.C.W. suggests that nations be urged to designate national contingents of civilian police and armed forces with special training who can respond immediately to the United Nations emergency appeals, and that U.N. peacekeeping operations be assessed and that guidlines be developed for the proper and effective use of the United Nations peace forces in the future, and that a study by UNITAR of past United Nations peacekeeping experience be applauded and encouraged.

Katherina Miskew.

UKRAINIAN VALEDICTORIAN

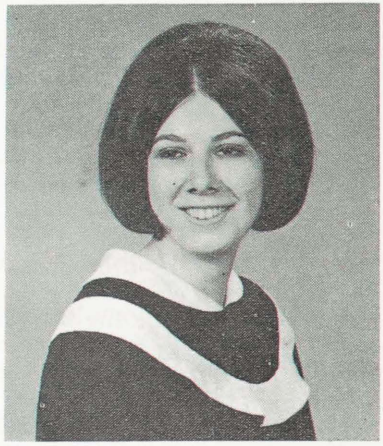

Janis Kostash

Janis (Eugenia) Kostash made history recently when she gave the valedictory address at the spring convocation of the University of Alberta, Edmonton. She was the first woman and the first Ukrainian to be so honoured.

Janis graduated (with distinction) with the degree of Bachelor of Arts in Spanish. She also received the "Mamie Simpson" award — highest recognition for her contribution to student government, and a prize from the Swiss Consulate for highest standing in French.

Janis has been accepted, and granted a scholarship, to Tulane University, New Orleans, Louisiana, where she will pursue graduate studies in Latin American history.

This summer Janis is working with a group of archaeologists exploring various parts of Alberta for Indian artifacts and evidences of Indian life in pre-historic Western America.

She is the younger daughter of Mr. and Mrs. Wm. Kostash of Edmonton.

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД У НОРТ БЕТЛФОРД

У неділю 12-го червня, відбувся в Норт Бетлфорд, Саск., окружний з'їзд Союзу Українок Канади. У з'їзді взяло участь понад 300 людей з таких місцевостей, як: Норт Бетлфорд, Гефорд, Витків, Ґлеслин, Редфілд, Блейн Лейк та Кендо. Були також гості й з Саскатуну.

Всеч. о. о. Степан Зузок та Олег Кравченко відправили ранком спільну Літургію. Співав хор із Ґлеслину під управою п. М. С. Гаврилова. Після Богослужения, місцевий відділ ім. О. Пчілки, влаштував обід. Дальша програма відбувалася в Народньому Домі.

З'їзд відкрила пані Марія Саранчук і проводила програмою. Першою точкою було вшанування спочилих членок. Делеґатка кожного відділу приходила на сцену й, згадуючи спочилих членок даного відділу, клала відповідне число квітів у приготовлену для цього вазу. Далі, усі присутні, вшанували спочилих хвилиною мовчанки.

За цим слідували привіти від відділів: Норт Бетлфорд — пані К. Друль, Гефорд — пані М. Симчич, Редфілд — пані О. Рузіцка, Ґлеслин — пані А. Гаврилів, Витків — пані Г. Олексюк. Від місцевої громади св. Івана Хрестителя з'їзд вітав п. І. Іванчук, голова заряду. Від Народнього Дому в Норт Бетлфорд — п. Д. Намастюк, а від місцевого відділу СУМК — Євген Кусий, провідник. Від провінційної екзекутиви з'їзд вітала пані С. Стратійчук — голова та пані О. Андрущак.

У дальшій програмі було дві доповіді: добр. Керніцької на тему „Все для молоді" та пані А. Спилчин з Норт Бетлфорд „Українські традиції й звичаї". За цим слідувала дискусія. Пані М. Мадюк познайомила присутніх з проєктами на ювілей 100-ліття Канади.

У концертовій частині з'їзду взяли участь: жіночі хори відділів Ґлеслин, Витків та Редфілду, тріо з Гефорду, танцювальна група СУМК. Із Норт Бетлфорду під проводом Мирона Саранчука та Івана Гавриша з Гефорду (піяно-сольо).

З нагоди з'їзду була влаштована гарна вистава українського народнього мистецтва. У цій виставі взяли участь всі відділи, а провадили нею пані К. Маліцька, М. Саранчук та М. Бендас.

Після закінчення пообідної програми, була подана перекуска, а за цим слідувало висвітлення знимок із недавної подорожі по Україні. Висвітлення з відповідними поясненнями робила пані С. Стратійчук, голова провінційної екзекутиви.

З'їзд був цікавим і повчаючим. Добре було б, щоб такі З'їзди відбувалися регулярно й частіше та в різних осередках Саскачевану.

Марія Кравченко

Заряд відділу Комітету Українок Канади: перший ряд зліва направо — А. Ландяк, А. Тацюн, Є. Шелепюк, М. Процик, С. Мендик, О. Михайлишин; другий ряд — М. Дудка, О. Савчук, О. Венгер, П. Кузик, Р. Баран.

З РІЧНИХ ЗБОРІВ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Форт Вілліям і Порт Артур, Онт.

Річні збори відділу Комітету Українок Канади відбулися 26-го лютого 1966 р. в Роял Едвард Готелі. Збори відкрила голова відділу пані Михайліна Процик, привітала представниць 10-тьох місцевих організацій та представників — заступ. голови відділу КУК п. І. Журби і голову Комітету Суспільної Опіки п. К. Чехового.

Предсідницею зборів була пані А. Тацюн, секретарками — пані: М. Чон дон і О. Савчук. По відчитанні протоколу з річних зборів, звіт діяльности відділу дала голова пані М. Процик. Звіт загальної праці виявив поважне ставлення членок управи та комітетів до своїх обовязків.

Діяльність і репрезентація: Наші дві членки управи репрезентували відділ на сесії Конґресу Комітету Українок Канади і були учасницями 8-го Конґресу у Вінніпезі. Відділ взяв участь у відміченні 25-ліття місцевого відділу КУК, та дав поміч в улаштуванні щорічного пікніку і переведення „Теґ дей" в користь Суспільної Служби Українців Канади.

Відділ взяв участь в часі місцевої Жіночої Ради, повторив виставу українського народного мистецтва в Лейкгед ексибишон і робить приготування моделювати українські народні строї в імпрезі „Парада Національностей", в якій беруть участь 18 народностей, яку влаштовує Лейкгедська Рада Народнього Мистецтва. Відділ перевів успішні вишивальні вечерниці, які закінчено виставою вишивок та чаєм.

До місцевої бібліотеки відділ закупив такі книжки: „Кобзар" Шевченка, „Антологія українських поетів" і „Т. Шевченко — образотворчий мистець". Закупив цеголки на сплату центрального будинку КУК. Дав стипендії до Музичного Фестивалю і грошеві датки на такі цілі: Видання творів Лесі Українки, привітання на 25-річчя місцевого МУНО, датка на сплату буджету до місцевого відділу КУК, вислано членські вкладки до централі Комітету Українок Канади, купили потрібну посуду для пікніку. Відділ був зарепрезентований на важних місцевих імпрезах. Для фінансових потреб відділ улаштував базар.

Управа відділу на рік 1966-7: Михайліна Процик — голова, Александра Тацюн — уступ. голова, Анастасія Ландяк — 1-ша заст. голови, Ольга Михайлишин — друга заст. голови, Єлисавета Шелепюк — рек. секретарка, Іванна Марціновська — кореспонд. секретарка, Софія Мендик — касієрка. Членки управи — Марія Ромак, Ольга Савчук, Василина Довга. Контрольна комісія — Розалія Баран, Павліна Кузик, Марія Сармага. Комітет мистецтва — Марія Дудка, Марія Холодило, Александра Тацюн, Олеся Венгер, Анна Гук. До жюрі українського народнього мистецтва — Олеся Венгер. Представниці до місцевого КУК — Іванна Марціновська, Єлисавета Шелепюк. Референтки до місцевої Жіночої Ради — Єлисавета Шелепюк і Павліна Кузик.

Єлисавета Шелепюк, секр.

ПАМЯТІ ЗАСЛУЖЕНИХ ПІОНЕРІВ

Саскатун, Саск.

Ім'я бл. п. Йосипа і Олени Марковських відоме широко в Саскачевані, як жертвенних і тихих рядових громадських працівників. Одна за другою виростають на канадійській землі могили українських піонерів трудівників, але їх праця і посвята для свого народу остаються завжди живими серед тих, з якими ділили вони свій чесний труд.

Йосип Марковський народився 1880 року в селі Топорівці, повіт Городенка, західна Україна. До Канади приїхав 1904 року і поселився на фармі в околиці Мічам, Саск. Тут він і одружився з Оленою Гринь, також із села Топорівці. Олена народилась 1885 року і приїхала до Канади разом з родичами.

Подружжя виховало четверо дітей — три доньки й одного сина. Всі діти одержали середню освіту і за час студій кожне перебувало в Інституті Петра Могили в Саскатуні. Освіта для дітей і виховання їх в рідним середовищі була для обидвох Марковських найвищим моральним законом. Та й не тільки про своїх дітей дбали вони, бо цим Інститутом, як рідним огнищем серед чужого моря цікавились вони, були його шеровцями і піддержували його фінансово. Обидвоє Марковські були членами Української Греко-Православної Церкви. Олена була членкою відділу Союзу Українок Канади спочатку в Мічам, а опісля, коли переїхали 1951 року на сталий побут до Саскатуну, вступила там в члени відділу ім. О. Кобилянської. Передплачували „Український Голос", „Вісник", „Промінь".

Бл. п. Йосип Марковський помер 10 жовтня 1965 року, а чотири місяці пізніше, в січні 1966 року покинула цей світ і Олена Марковська. Обоє похоронені на кладовищі в Саскатуні.

Залишили вони у смутку доньок — Василину Кутню, Анну Кутню і Ґеню Марковську, сина Марковського, що живе в околиці Мічам, зятів, невістку та онуків.

Замість квітів на їх могили, жіноче т-во ім. О. Кобилянської складає 10 дол. на журнал „Промінь".

М. Д.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

НА ВИСОКІЙ ПОЛОНИНІ

На високій полонині
Вівчар грає в дуду.
Там, у брата, я ще нині
До обіду буду.

Гей, дуду, дуду,
До обіду буду!

В мене торба з пирогами
На ясну гостину.
Ще й несу йому від мами
Білую хустину.

Гей, дуду, дуду
Чути звідусюди!

Буде мамина хустина
З-під самого неба
Майоріть на полонинах,
Кликати до себе.

Гей дуду, дуду
Хай почують люди,
Як я весело співаю
На гірській стежині,
Як мій брат на дуду грає
В синій полонині!

В. Ладижець

ЯК МАЛЕНЬКИЙ БОРИС ЛІТАВ

Розсипало золоте сонечко своїм золотим промінням по хаті, але маленький Борис спав. Спав він твердим дитячим сном і матуся навіть не пробувала його будити. Спав хлопчина, тільки інколи простягав кудись рученятами, наче б то пробував плавати, але, це мабуть, йому, щось таке снилося, що мусів руками вимахувати на всі боки.

Матуся й не пробувала його будити, а перейшла в другу кімнату робити ранній порядок, порохи повитирати, килими поправити, книжки поскладати на місце, тощо. А роблячи цю свою роботу, весь час вона тільки й думала про свого мізинчика Бориса. Як він скоро росте, як то він усім цікавиться, який він прихильний і чутливий до своїх батьків, а вже особливо до матусі.

Ось так матуся розважає себе різними думками, аж нараз чує, щось гупнуло на землю і закричало на всі голоси. Материнське серце так і тьохнуло зі страху і вона закричала:

— Ой Боже мій, — він певно упав з ліжка!

Вбігає вона до спальні, а Борис справді лежить на підлозі і протирає очі, наче дивується, що з ним таке скоїлося?

Матуся прибігла до нього, схопила його на свої руки і старалась його пригласкати й приголубити.

— Що це з тобою скоїлося, Борисику, питає. Ти ж ніколи не падав з ліжка. Якже це так?

А Борис каже: Я впав не з ліжка, а з дерева!

Матуся розсміялася, а Борисик продовжує:

— Не смійся, матусю з мене. Мені приснилося, що я мав крила і літав, куди тільки захотів. Літав я як пташка, доокола хати, потім полетів понад дорогу і мені було дуже приємно. О, як це гарно літати. А потім я пригадав собі нашу грушу, отож я завернув до неї, щоби зірвати собі одну грушечку. Тоді я сів на гілочку, але не дістав я груші, гілка підомною зламалася і я впав. Ох мамусю, чому я впав, чому я тієї грушечки не дістав?

Почувши це матуся розсміялася і каже: Цить Бориску, грушку можеш собі зірвати і тепер, не журися. А чому ти впав, то того я не знаю. Твоє щастя, що це було у сні. Це ще дуже дешева наука. Гірше, як воно трапиться комусь у житті. Бо кажуть, — „Хто високо літає, низько сідає." Як підростеш Борисику, тоді зрозумієш. А тепер не турбуйся грушею, я тобі її принесу.

Тоді Матуся свого Борисика поцілувала, понесла його до їдальні і нещасливий лет у Борисика закінчився гарним, смачним сніданком...

Микола Погідний

СОНЕЧКО

Ой весела і радісна мати,
Бо прокинулось сонечко в хаті.
Обіймає воно руками
Свою теплу і ніжну маму.
Світла й щебету повна хата...
А те сонечко... Юлькою звати.

В. Кучерук

Алевійя Бабаєва

ВАРЕННЯ З ОЖИНИ

Мама завжди мені каже:

— Треба бути розумною, слухатися бабусю і робити все, що вона скаже.

— Я буду, мамусю, обов'язково буду.

А мама тільки зітхає:

— Ну що ж, побачимо...

Вона просто не вірить мені, бо знає, що я не завжди дотримую слова.

А мені прикро. Хіба я така вже погана? Зовсім ні!.. А бабуся, коли зустрічається з сусідками, неодмінно скаржиться на мене:

— Такої пустунки, як наша, мабуть, і в цілому світі нема!..

Знаєте, хто така „наша"? Це вона так мене називає. І прямо не знаю, що робити, аби догодити бабусі.

А послухайте, чому вона знову скаржилася на мене оце недавно.

За нашою хатою великий яблуневий сад. Але не думайте, що там ростуть самі яблуні. Є там і груші, і айва, і гранати. Я дуже люблю гратися під однією розлогою грушею. Там такий затишок, така м'якенька трава! І пісок є. З нього можна ліпити пиріжки, будувати хатку для ляльок. А одна гілляка цього дерева простяглася до самого нашого вікна.

Сидимо ми якось з Гюлі на моріжку і граємось . Гюлі — це моя лялька. Коли це побачила я на дереві грушу. Ось таку величезну, жовту-прежовту. І зовсім невисоко. А під вікном у нас росте кропива, через це, мабуть, ніхто і не зірвав грушу.

Я швиденько вилізла на дерево. Ой, що я побачила звідти! Я навіть забула про грушу. На підвіконні стояли горщики. Вони були закриті жовтим папером і зав'язані мотузочками. Я простягла руку до крайнього горщика, проткнула пальцем папір і покуштувала, що там всередині.

Ой, як смачно! Ви колинебудь їли варення з ожини? Ні?.. А я їла, але тоді воно чомусь здалося мені не таким. От я сиджу на гілці і все куштую варення. Сік густий і солодкий, як мед, тане в роті, а маленькі зерники хрумтять на зубах.

Мабуть, думаю, мені знову дістанеться від бабусі. А що я поганого зробила? Однаково взимку вона дасть мені цього варення. А я не взимку хочу. Мені зараз хочеться.

Другого дня, це було увечері, мені знову схотілося вадо горщика. Якби ви тільки знали, як я люблю варення з ожини! Навіть більше, ніж пахлаву. Я витягла ложку, засунула її в горщик, набрала варення — і до рота! І рапрення з ожини. Я тихесенько взяла з буфета велику ложку і пішла в садок. Бабуся тільки встигла гукнути мені вслід:

— Арифо, куди це ти? Надворі вже поночі.

— Я зараз, бабуню. Моя Гюлі лишилася під деревом, от тільки візьму її і повернуся, — відповіла я їй і побігла.

Я заткнула ложку за пояс, щоб вона мені не заважала, вилізла на дерево і добралася том... Ой, лишенько, що це?! В роті у мене щось ворушиться і таке гидке! Тьху, тьху, ай, ай!..

Я злетіла з гіллі прямо в кропиву. А в роті все щось ворушиться і повзає. Я плюю, а воно не випльовується!..

У горщик, виявляється, крізь дірку в папері, залізли мурахи. Я їх зачерпнула ложкою разом з варенням. В роті пече вогнем. А тут ще оця кропива! Руки й ноги горять!..

Ні, тепер я нізащо не полізу на дерево за варенням.

Світлина взята під час свята: перший ряд зліва направо — А. Перожак, Г. Крупіцька, А. Євчук, М. Савіцька, М. Іванець, (добр.) К. Тріска, М. Яремій, Б. Цибульська, Г. Ковальчук, М. Сесмиструк; другий ряд: Д. Бурдейна, М. Ющук, А. Кримляпська, С. Костюк, Є. Бюзик, А. Мороз, А. Шалай, П. Гуцул, Л. Гучковська, Х. Чабан, Г. Продан.

РОКОВИНИ Т-ВА І ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК

Брентфорд, Онт.

В неділю, 29-го травня 1966 р. відділ ім. Лесі Українки в Брентфорді святкував 17-ті роковини свого зорганізування і відзначення членок нашої організації за 25-літю і звиж працю, які були членками в інших відділах і по приїзді до Брентфорду включились в т-во.

Після Богослуження в церкві св. Михаїла Всеч. о. Й. Тріска, після проповіді звернув своє слово до жіноцтва, оцінивши їх заслуги для церкви. По цім відслужено Панахиду за спочилих членок.

Після Богослужень відбувся спільний обід в залі під церквою. Всеч. о. Й. Тріска провів молитву і поблагословив страви. Предсідницею свята була голова відділу пані Марія Іванець. По закінченні обіду вона піднесла тост до королевої і відкрила свято короткою промовою, переказавши початки заснування т-ва. На перших зборах вписалось було шість членок. Перший заряд складався з таких осіб — Б. Цибульська — голова, А. Завальська — заступниця, М. Іванець секретарка і К. Паньків — касієрка. На закінчення пані Іванець привітала запрошених гостей — голову провінц. екзекутиви Союзу на східну Канаду пані Анну Євчук і пані Ганну Романчич-Ковальчук з Ст. Кетеринс.

Слідував привіт голови пров. екзекутиви пані А. Євчук, в якім вона піднесла оцінку праці жіноцтва у Брентфорді за 17 років. Наступною точкою було вшанування членок — Марію Яремій представила Ганка Ковальчук, добр. К. Тріску — Броніслава Цибульська, Б. Цибульську — Марія Іванець і М. Цисмиструк — Д. Бурдейна. Кожній з відзначених вручено квіти і грамоту.

Марія Яремій народилась 1881 року в західній Україні. До Канади приїхала з родичами піонерами, які поселились на фармі в околиці Толстой, Ман. Вийшла заміж за О. Яремія, з яким прожила 60 років. Чоловік її помер минулого року. Від самих початків працювала при жіночих гуртках, а 1929 р. жіноче т-во в Толстой ім. св. Ольги вступило у відділи Союзу Українок Канади. Пані Яремій положила багато своєї праці в організації Союзу Українок Канади, була завжди жертвенна на народні і церковні потреби. Переїхавши до Брентфорду, включилась в ряди т-ва і продовжує свою працю.

Добр. К. Тріска громадською працею цікавилась ще в рідним краю. До Канади приїхала 1949 року й як дружина священика вступила в членки відділу в Лашін, Кве., де Всеч. о. Тріска був парохом. Тепер вже осьмий рік невтомно працює у відділі у Брентфорді, навчає в недільній школі та бере участь у всіх ділянках праці відділу.

Броніслава Цибульська перед своїм приїздом до Брентфорду брала активну участь у відділі О. Басарабової у Форт Вілліямі, Онт. З приїздом до Брентфорду пані Цибульська була одною з організаторок місцевого відділу, була його першою головою і по сьогоднішній день займає одно або друге місце в заряді товариства. Квіти і грамоту пані Цибульській вручила голова пров. екзекутиви пані А. Євчук.

М. Цисмиструк переїхавши з Вайти, Ман. до Брентфорду приступила до праці в жіночім товаристві, а коли зорганізувалась церковна громада була постійно сестрицею в церкві і до цієї пори виконує свій обовязок. Однак початки громадської праці були у Вайті, Ман., де пані М. Сесмиструк була активною членкою відділу ім. О. Кобилянської. До Канади приїхала вона малою дівчиною з родичами піонерами 1896 року та й виростала в околиці Гардентон, Ман.

Пані Б. Цибульська зложила подяку зарядові в імені відзначених членок. Привіти відділові і вшанованим членкам зложив п. Б. Осьмак від СУМК, п. Н. Іванець від льокального ТУС і централі СУС., пані М. Пелепяк від відділу Л. Українки в Гемилтоні, пані М. Колодій від відділу Кн. Ольги в Торонті.

По цім слідувала доповідь гості-доповідачки — Ганки Романчич — Ковальчук, перша секретарка цент-

ральної управи Союзу Українок Канади.

У своїй обширній доповіді і пані Ковальчук дала образ початків нашої організації, її цілі і завдання та наш сорок-літній шлях, зясувала працю на всіх ділянках нашого життя та зупинилась над деякими проблемами нашого сучасного.

Пані Ковальчук представила пані Савіцька, а подяку зложила пані Пережак, яка також дала кінцеве слово, в якім оцінила 10-літню працю секретарювання пані М. Іванець та кількарічне головування пані Бурдейної, а комітетові імпрези зложила подяку.

На заклик предсідниці пані Іванець передано збірку на журнал „Промінь" яка принесла 25 дол. Зложили: **по 2 дол.** — добр. К. Тріска, Б. Цибульська, М. Іванець, Д. Бурдейна. **По 1 дол.** — М. Сисметрук, М. Яремій, М. Колодій, А. Євчук, Л. Гучковська, А. Шалай, А. Пережак, С. Костюк, М. Савіцька, К. Баюс, П. Гуцул, пані Кримлянська, П. Ковальська, М. Ющук, М. Мудко, пані Ясінська. **По 50 ц.** — Х. Чабан і А. Мороз.

В. Б.

ПРИВІТАЛЬНИЙ ВЕЧІР
Гемилтон, Онт.

Відділ ім. Лесі Українки і Калини улаштували привітальне прийняття голові Союзу Українок Канади пані Анні Токарик з нагоди її повороту з конференції Інтернаціональної Жіночої Ради в Тегерані, де вона між іншим звідала Україну. Прийняття відбулось 10-го червня 1966 року в залі під церквою св. Володимира.

Пані А. Токарик увійшла до залі в товаристві свого чоловіка Юрія і д-ра Пилипюка. Її привітала голова відділу пані Кінар, а пані М. Пелепюк вручила їй китицю рож. Молитву перед програмою вечора провів парох Всеч. о. В. Федак. На вечорі були присутні гості з-поза Гемилтону — Всеч. о. Панченко з Ошави і о. Метулинський з Ґримсбі.

Головною точкою програми того вечора була промова пані Токарик про її подорожування по Далекому Сході, а зокрема її кілька-денний побут в Україні, її враження з життя там і цікаві спостереження. Про відвідання України — землі своїх батьків, пані Токарик говорила з певним зворушенням, бо ж ми всі ті, що працюємо в організації, перед нами завжди ясніє образ України та її народу. Після промови відбулись запити, на які пані Токарик давала відповіді.

Заряд т-ва: зліва направо — А. Пережак — касирка, Г. Крупніцька — рек-секр., М. Савіцька — заст. голови, М. Іванець — голова, Б. Цибульська — кор. секр. Д. Бурдейна, уст. голова.

Кінцеве слово того вечора виголосив Всеч. о. В. Федак, а пані Кіт вручила пані Токарик подарунок. Господині подали чай, при якому переведено збірку з чого призначено 10 дол. на прес. фонд „Променя".

А. Калищук, кореспонд.

ЧЛЕНСЬКИЙ ЧАЙ
Реджайна, Саск.

Заходами жіночого т-ва, відділ Доньки України. 20-го березня відбувся членський чай, на якім було присутніх 70 членок і гостей. Стіл був гарно прибраний квітами. Голова нашого відділу, пані Марія Корпан привітала зібраних, відтак покликала пані С. Крептул до слова.

Пані Крептул дуже цікаво говорила на тему завдання української жінки в організації, що ми маємо за собою гарну історію, але нам треба зберігати себе як українці свідомі своєї національности, а головно серед молодшого покоління звернула увагу на значення української мови і на потребу вивчати літературну мову в дома. Відтак Всеч. о. Кіцюк парох нашої громади промовляв на організаційну тему. У своїй промові о. Кіцюк підкреслив головні цілі організації в збереженні українського духа, рідної мови та релігійно-культурного життя.

Пані Корпан подякувала о. Кіцюкові і пані Крептул. Членки подали перекуску і чай, при цім відбулась дискусія.

С. Симчишин

З НЕСПОДІВАНКИ НА ПРЕСУ

В суботу, 16-го квітня вечером, членство громади св. Володимира в Редфілд разом зо своїм парохом влаштували милу несподіванку для своїх добрих членів Михайла і Настуні Іванчуків, з нагоди набуття їх нового дому в Норт Ватерфорді, Саск.

Михайло і Настуня Іванчуки фармерують в околиці Редфілд, одначе на зиму переїджають жити до міста. Господарем вечірки був Ярослав Котик, який вміло керував програмою, переплітаючи промови в честь господарів піснями та забавами. Між іншими промовляв і місцевий парох о. Зузак, який згадав про віддану працю панства Іванчуків, а зокрема пані Іванчук (давніше Заболотної), яка довгі роки щиро працює в відділі ім. Л. Українки й є одною з відзначених членок за 25 літню діяльність. Обидвоє багато праці віддають для розвитку церковної громади і добре відомі всім за своєї жертвенности.

Голова громади Ярослав Никифорук вручив панству Іванчукам на памятку дарунок від усіх присутніх, за який вони глибоко зворушені подякували, як також за милу несподіванку.

Жіноцтво вгостило всіх смачною перекускою. В приємній гутірці та серед пісень скоро зійшов вечір і по

висловленні панству Іванчукам побажання щасливого співжиття в набуто му домі та відспівання многоліття всі розїхались домі. Не забули при сутні і за нашу пресу та зложили 10 долярів на журнал „Промінь".

О. Ковальська, кор. секр.

З ДІЯЛЬНОСТИ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ, ВІДДІЛ ТОРОНТО ЗА 1966 РІК

Комітет Українок Канади, відділ Торонто приймає діяльну участь в усіх підприємствах Комітету Українців Канади в Торонто. Так в січні перед 22-гим представники Комітету Українців Канади і Комітету Українок Канади святочно вручили Мейору Торонта Гівенсу український прапор, а він дав проклямації друковані про визнання наших прав в боротьбі за Визволення України і оголосив день 22-го січня „Українським днем". А дня 23-го січня Комітет Українок Канади допомагав у влаштованні Свята Державности, як також дня 22-го січня при бенкеті з приводу святкування 25-ліття існування Комітету Українців Канади.

В лютому Комітет Українок Канади влаштував дня 27-го Академію під кличем „Молодь в поклоні героїням" з участю в переведенні програми всіх молодечих організацій. Свято пройшло з великим успіхом.

В березні приймає участь в нарадах представників всіх етнічних груп з представниками Онтерійського Уряду в справі Домів для Старших (м. ін. тільки одно етнічна група має свій Дім для Старших, а то українська).

Дня 30-го березня з ініціятиви Канадійської Ради Народнього Мистецтва були зорганізовані виступи в телевізії всіх етнічних груп, показуючи Великодні звичаї. Отож, 30-го березня українські діти зі школи св. Йосафата виводили гагілки. Друга телевізійна передача була дня 8-го квітня коли панна Х. Єліяшевська провела показ писання писанок разом з групою українських дітей. А третя передача українського фолкльору — то було відспівання пісні Д. Котка „Через поле широкеє" групою дітей, яких батьки працюють при Комітеті Українок Канади та під фаховим проводом пані М. Гузар.

Теж в квітні 3-го Комітет Українок Канади бере жваву участь в показі Великодніх звичаїв усіх етнічних груп, що відбулося в Міському Ратуші. Український святочний стіл, прикрашений вишивками, писанками та керамікою, приваблював канадійську публіку. Теж гарно виглядали наші бабки, паски та торти, що напекли наші пані. При цім показі писали писонки пані Славка Улян і панна Дарка Дубляниця. Під час цього показу роздали ми тисячу друкованих англійською мовою летючок, в яких описувалися наші Великодні звичаї.

Річні загальні збори Комітету Українок Канади, відділ Торонто відбулися дня 20-го квітня. Головою була вибрана знов на другу каденцію пані Ганна Ганківська, яка успішно переводила працю минулого року.

Дня 16-го травня заряд нашого Відділу був запрошений на святкування Дня Громадянства, яке відбулося в Міському Ратуші та коли роздавали нагороди найліпшим учням з курсів англійської мови, що цього року дістали Канадійське Громадянство. М. ін. було трьох українців, що дістали найвищі нагороди.

Дня 26-го травня наш Відділ приймав участь в Маніфестації в Оттаві, яку влаштував Комітет Українців Канади, з приводу переслідувань українських письменників та культурних діячів в Радянській Україні.

А в червні 19-го відсвяткували 75-ліття поселення українців в Канаді. Святкування відбулися на площі Канадійської Виставки. Почалися Молебнем, який відслужили Владики двох найбільших українських церков: Високопреосвященний Архиепископ Української Православної Церкви Михаїл та Преосвященний Єпископ Української Католицької Церкви Кир Ізидор. Успіх Святкувань був великий. Зійшлося багато українців всіх віровизнань. Також було багато чужих гостей та офіційних урядових представників. При підготовці та переведенні цього свята багато допомогли наші членки та представниці всього організованого українського жіноцтва.

На осінь підготовляємо таку програму: спільно з Комітетом Українців Канади влаштували академію присвячену 50-літтю з дня смерти Івана Франка; зустріч з англомовними та всіх етнічних груп жінками для усвідомлення їх та для скріплення звязків; показ Різдвяних українських звичаїв разом з іншими етнічними групами. А на лютий 1967 плянуємо Свято Героїнь присвятити жінкам-піонеркам, які тяжкою працею та сильним духом спричинилися, що вже третє покоління залишилося національно-свідомим і громадсько активним.

Зоя Плітас, пресова референтка

РІЧНА ВИСТАВА МИСТЕЦТВА В ЕДМОНТОНІ

Албертійська провінційна екзекутива Союзу Українок Канади в Едмонтоні, спільно з 4-ома едмонтонськими відділами, улаштували 29-ту річну виставу українського народнього мистецтва й чайне прийняття, яке відбулось 23 і 24-го квітня ц. р. в Авдиторії Катедри Св. Івана в Едмонтоні.

В суботу гостей вітали пані: П. Сліпчук, голова пров. управи, пані К. Засійбіда, голова відділу при Катедрі Св. Івана, Марія Сулима, й Надія Боднар. Пані Сліпчук відкрила програму змістовним вступним словом. Пані Н. Мисак, представила пані С. Василишин, яка офіційно відкрила Виставу. Пані Василишин бувша голова Союзу Українок Канади, як і бувша голова пров. управи, в своїх замітках порушила такі справи: Коротко з'ясувала історію розвитку культури на Україні, головно за вільних часів доби князівської, а пізніше доби гетьманської. Заявила що 1,000 років тому назад, Україна була передовим комерційним як і культурним осередком. В цьому періоді розвивалася література, пісня, мистецтво, тощо. В століттях опресії ворожих країн як і під сучасним комуністичним режимом і окупантом розвиток української культури до великої міри приборканий.

З Божої ласки, в Канаді українці мають вільність затримати й розвивати свою культуру. Більш як 70 років тому назад, перша імміграція прибула до Канади матеріяльно бідна, за те привезла з собою багату культурну спадщину. В вільній Канаді українські традиції, мистецтво, музика, пісня, танки, тощо, мають велику похвалу й признання. Англомовні організації часто запрошують українські групи брати участь в їхніх підприємствах.

В 1927-му році, коли Канада святкувала діямантовий ювілей, українці брали поважну участь у різних державних імпрезах. В 1967-му році українські групи братимуть масову

участь в проєктах та імпрезах в святкуванні сторіччя Канади.

Українську мову викладають в університетах в Альберті, Саскачевані, Манітобі, Онтерії і Кевбеку. Також в середніх школах в Альберті, Саск., і Манітобі. Деякі педагоги в Альберті суґестують включити в програму початкових кляс, студіювання українських традицій, релігійних святкувань, тощо. Багато канадійців бажають вивчати українське мистецтво. Телевізійні станції час від часу виставляють українські традиції й мистецтво у своїх програмах. Маємо відомість, що телевізійна сітка С.Б.С., зробила заряджения, щоб в 1976-му році, відділ Союзу Українок в Оттаві приготовив демонстрацію писання писанок.

Союз Українок Канади, від часу заснування проробив колосальну працю у всіх напрямках, щоб зберігти та поширити українську культуру в Канаді. Результат цієї праці є дуже задовільний. Багато цінних музейних речей збереглося в головному музеї в Саскатуні як і в 4-ох філіях, в Едмонтоні, Вінніпезі, Торонті й Ван кувері. Українці в Канаді горді й вдячні що мають вільність і можливість додати свою богату культурну спадщину до загальної Канадійської культури. На цьому місці пані Василишин офіційно відкрила виставу й чай.

Цього року, пані О. Семчук, голова філії музею, приготовила показ музейних костюмів з різних областей України. Коментаторкою моделювання була пані Н. Сенів. Другою атракцією вистави була гарна приватна виставка добр. С. Юрківської, яка складалася з різноманітних українських вишивок, кераміки, писанок і т. п. Кілька місяців перед виставою пров. управа перевела проєкт вишиття, де відділи повишивали прекрасні речі до продажі. Цією ділянкою розпоряджували пані Луців і пані Будник. Комітет печива, який очолювали пані: М. Сулима і О. Райчиба, успішно перевели продаж традиційного й іншого домашнього печива. Чайним прийняттям займався відділ при Катедрі Св. Івана під надглядом панни Розалії Фарини, голови соціяльного комітету. Чай наливали пані: С. Пауш, Р. Ґовда, М. Будник, Л. Ґреорий, Г. Федорків, і А. Ґорецька з Торгилд.

В неділю імпреза продовжувалася. Чайним прийняттям займалися відділи Лесі Українки, Св. Михаїла й Св. Андрея. Спільний чайний комітет очолювала пані Ельвіна Самсонюк. Гостей вітали пані: Марія Ф. Шевчук, голова відділу Лесі Українки (Св. Іллі); Надія Жмурко, голова відділу Св. Михаїла і Л. Цебрик, голова відділу Св. Андрея, разом з пані Сліпчук і пані М. Сулимою.

Пані Сліпчук привітала велике число нових гостей й розпочала програму дня. Моделювання музейних костюмів повторено два рази. Коментації давала пані О. Семчук. Чай наливали пані: З. Дмитрук, Ю. Федейко, М. Попович, М. Сорохан, Б. Волянська й Рахіля Скакун. За доброю кооперацією всіх, імпреза відбулася успішно.

Марія Самоїл, секретарка

БЕНКЕТ ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Едмонтон, Алта.

У вівторок, 1-го лютого 1966, о год. 7 вечора, в залі „Дивлин" відбувся бенкет відділу ім. Л. Українки при українській православній громаді св. Іллі. Бенкет було влаштовано на честь бувших голів згаданого т-ва.

Пані Марія Шевчук, голова відділу щиро привітала всіх присутніх і пояснила значення цього зібрання. По смачній вечері відбулася коротка програма, в якій голова представила головний стіл та окремих гостей. За головним столом були пані: — Ю. Федейко, М. Сулима, С. Пауш, П. Сліпчук, К. Елащук, Р. Мельничук, М. Шевчук, К. Луців, П. Луцька, В. Купченко, С. Дмитрук, Р. Стечишин, М. Гарасим і О. Ласківська.

Пані Ю. Федейко привітала членкинь, які були головами відділу — Розалію Стечишин, яка була першою головою, Марію Іванців, Василину Купченко, Софію Дмитрук і теперішню голову пані Марію Шевчук. Всім їм було причіплено корсажі та вручено срібні ложечки з смолоскипом, відзнакою Союзу Українок Канади. Марія Іванців не була в той час, то їй вручено пізніше.

Доповідь про Тараса Шевченка прочитала пані К. Луців. Відтак пані Шевчук віддеклямувала, „Лілея" Т. Шевченка, пані О. Ласківська прочитала імена членкинь, які цього місяця святкують день народження. Присутні відспівали їм „На многая літа".

На закінчення програми пані Шевчук попросила головну бесідницю пані Стефанію Пауш, колишню голову С.У.К. — до слова. Пані Пауш промова була на тему — „40-річчя Союзу Українок Канади". В своїй промові й у відповідях на питання — вона багато розказала про працю цієї організації і присутні дуже багато скористали з промови.

Пані П. Сліпчук, голова провінційної екзекутиви Союзу Українок Канади на Альберту розповіла про працю провінційної екзекутиви та завдання відділів.

В кінцевому слові пані Шевчук подякувала усім провідникам і проголосила, що наш відділ починає свій садочок в короткім часі.

На бенкеті було багато членок і гостей. В цілому цей вечерок відбувся в надзвичайно приємній атмосфері.

Марія Гарасим, кор. секретарка

Зліва направо: М. Шевчук — теперішня голова; бувші голови — С. Дмитрук, В. Купченко, Р. Стечишин (неприсутня М. Іванців).

ПРИВІТАННЯ В ДЕНЬ УРОДИН

В суботу 11 червня 1966 р. у церкві св. Юрія в Лашінах, о. протопресвітер Володимир Слюзар і о. протоєрей Степан Симчич відправили по Речітні — Молебень за здоровя добродійки Клесники Квасницької в її 70-ліття уродин.

При вході до церкви привітали ювілятку членкині жін. тов. ім. княгині Ольги у Лашін, та делегатки жін. тов. ім. Доньки України і Ганни Барвінок з Монтреалу. Пані Н. Луцишин передала корсаж з живих червоних рож добр. Слюзар, яка по змістовній промові причепила той корсаж ювілятці. По Молебні всі присутні були запрошені до парафіяльного дому, де ініціяторка цього свята пані Н. Луцишин, угостила всіх смачною вечерою.

З відділу „Доньки України" була делегатка пані Епіфанія Савицька, а від відділу „Галини Барвінок" пані Євгенія Загурак.

По глибокозмістовних промовах та по прийняттю дарунків від членок

На знимці: Зліва направо сидять: пані В. Демосюк з синком, пані А. Ґінга, Олег Квасницький, добр. К. Квасницька, о. митрат К. Квасницький, пані Е. Гела, п. М. Ґонсов, п. Е. Товстюк, п. О. Зубчинська, стоять: пан Н. Ґінга, п. Т. Клемба, п. Н. Луцишин, п. П. Каліщук, п. Б. Квасницький, о. протопресв. В. Слюзар, добр. Л. Слюзар, о. прот. С. Симчич, п. Е. Загурак, п. Е. Савицька, п. Л. Рудич, п. В. Кісіленко, п. К. Глинська.

нашого жін. товариства, та від добр. Слюзар і пані Савицької — ювілятка подякувала всім і в короткім звіті про своє життя і працю в жін. тов-ах як в рідному краю, так і тут в Канаді — не счулась, як сімдесятка стукнула. На заклик п. Луцишин присутні зложили на „Промінь", як слідує:

о. прот. Симчич 5 дол.; по 2 дол.: о. протопресв. Слюзар з доб., о. митрат Квасницький, пані Загурак; по 1 дол.: пані: Н. Луцишин, К. Глінська, Е. Товстюк, Т. Клемба, В. Димосюк, В. Кісленко, Л. Рудич, М. Ґонсов, Е. Гила, О. Зубчинська, Е. Савицька, А. Ґінга і пан Каліщук. З цього вислано 20 дол. на „Промінь" і на кліше.

Василина Демосюк, кореспонд. секр.

З ЖИТТЯ І ПРАЦІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Відділ Кн. Ольги в Ґримзбі

Серед прекрасних околиць, Ніягарського Півострова, потопаючи в садках, розкинулось невеличке містечко Ґримзбі, в якому серед інших церковних громад, вже від довшого часу засновано Українську Православну Громаду.

Народившись, серед дбайливого, працьовитого роду людей, ця громада швидко оснувалася сіткою національно-свідомих, культурно-освітніх організацій, які тісно співпрацюють з церквою, якої частиною вони є.

Серед цих організацій, що дбають про добро громади та її розвиток, як на релігійному, так і національному полі, є Союз Українок Канади, відділ Кн. Ольги. Цей відділ, з надзвичайною посвятою працює для збереження нашої української культури, виховуючи прикладом своєї праці молоде покоління, стараючись зберегти його для Української Церкви та нашого народу.

Для цього, товариство влаштовує часті імпрези, розумно їх пов'язуючи з історичним минулим, і визначними постаттями нашого українського народу. Про одну, з цих численних імпрез, бажаємо розповісти в нашій коротенькій статті.

В неділю 27-го лютого 1966 року, наш відділ влаштував свято, вшанування визначних жінок нашого українського народу. Після Богослужения, було відслужено врочисту Панахиду, місцевим парохом о. В. Метулинським, за спокій душ спочилих, чи замучених жінок-героїнь, які присвятили своє життя справі визволення нашого народу, і склали його на жертівник слави, бувши переслідуваними, закатованими але непереможеними. Присутні стояли з перев'язаними чорними стрічками, свічками. Серед членкинь була присутня вельмишанована пані А. Євчук з Торонта, голова Провінціяльної Екзекутиви в Онтаріо, та членкиня провінціяльної екзекутиви пані Колодій. В годині 3-ій, по полудні, в приміщенні церковної авдиторії, відбулася Академія вшанування Жінок-Героїнь:

На сцені, в супроводі голови місцевого відділу, пані Ем. Степової, прибула шановна прелегентка пані А. Євчук, що після вшанування її живим корсажем від пані Ем. Степової, відчитала дуже змістовний, цінний реферат, представивши світлі постаті жінок-героїнь. Після реферату, академія продовжувалась концертовою частиною, в програмі якої виступив жіночий хор, під керівництвом п. Богдана Радиша, диригента місцевого церковного хору.

Жіночий хор, в супроводі мандолін, на яких грали пані Ем. Степова і панна М. Шувера, виконав низку пісень як: „Чи знаєш ти", „Геть-те думи, ви хмари осінні", „Крилець", а „Марічку" і „Ніч" хор виконав під акомпаніямент піяно, на якому грала СУМКівка панна Оксана Хребто. „Колискову" — виконали під акомпаніямент бандур, на яких грали бандуристи Євген Метулинський та Олекса Мокієнко. Дві деклямації деклямували пані: Павліна Бойчук та Теофіля Дяковська.

Концерт відбувся з великим успіхом зачарувавши присутніх чудовим виконанням хору, в складі пань: Ем. Степової, О. Гусак, Г. Ленько, П. Бойчук, М. Бурак, Орисі Ткаченко, добр. Н. Метулинської і панни Марусі Шувери. Після концерту, відбулося чайне прийняття під керівництвом нашої довголітньої, доброї господині пані К. Кузь. Було подано добірні печива, та каву і чай. Довго ще велася приємна розмова на тему праці товариства, і святкування

закінчилося пізнього вечора.

Це ми постаралися скромно висловитись на письмі, про одну з імпрез, яких було влаштовано багато, а особливо в зимний та весняний період, коли громада Ґримзбі, з усіма своїми організаціями, особливо працьовита.

Надія Метулинська, секр.

ЖАЛІБНА АКАДЕМІЯ

Волей, Б. К.

Заходом церковної громади і жіночого товариства ім. Ольги Кобилянської відбулась жалібна академія з приводу 40-ліття трагічної смерти великого мужа, Головного Отамана українських збройних сил 1918-1921 року Симона Петлюри. В неділю, 22 травня ц. р. після Служби Божої, Всеч. о. П. Блажук урочисто відслужив Панахиду, співав церковний хор під диригентурою пані А. Залубняк. Після Панахиди, о. Петро запросив присутніх до авдиторії на обід, що його приготовило жіноче товариство. По обіді слідувала святочна жалібна програма. Вступне слово виголосив п. К. Боярчук, який коротко, але змістовно розповів про трагічну смерть Симона Петлюри. Опісля церковний хор відслужив дві пісні, молитву Гайворонського і „Журавлі" Лепковича. Пан Фелюшко, учасник визвольних змагань переказав спомин 25 травня 1926. Обширний змістом реферат прочитав сотник Т. Гринченко. Заключне слово виголосив Всеч. о. Петро. Церковний хор гимнами закінчив цю жалібну академію.

К. Боярчук

БЛ. П. ОЛЬГА КІРІЧЕНКО

Лашін. Кве. — Після довгої і тяжкої недуги, на 69-ому році життя, померла бл. п. Ольга Кіріченко, в четвер 5-го травня 1966 року. Ольга Кіріченко народилася 6-го серпня 1896 року на Харківщині. До Канади приїхала з мужем та з родиною своєї дочки Клавдії в серпні, 1951 р. і поселилася в м. Лашін. Покійна була доброї та лагідної вдачі, була глибоко віруюча і постійно відвідувала всі Богослужби в українській православній церкві св. Юрія. За свою доброту і лагідну вдачу була всіма шанована. Любила церкву і для церкви завжди працювала. В тяжкі скитальчі часи в Німеччині була в рядах церковних сестриць, що прикрашувала православні церковці і, тут, в Ляшін, була сестрицею і членкинею жіночого товариства при українській Прав. Церкві св. Юрія.

О. Кіріченко

В понеділок, 9-го травня ц. р., настоятель о. митрат Касіян Квасницький з о. прот. Епіфанієм Чижовим відслужили Панахиду та похоронний чин і при численній присутності парафіян та друзів тлінні останки Покійної були поховані на Лашінському цвинтарі, церкви св. Юрія. Після похорону, відділ Союзу ім. Княгині Ольги влаштувала поминальний обід. На заклик голови т-ва пані Т. Клемби була проведена збірка на пресу. З цієї збірки виділено на журнал „Промінь" 10 дол. Покійна залишила в глибокому смутку мужа Мефодія, дочку Клавдію, зятя, внуку Надію з чоловіком, онука Віктора та двох правнуків.

Василина Демосюк

СВІТЛОЇ ПАМ'ЯТІ КАТЕРИНИ ЧЕМБОРИК

Жіноче т-во ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні попрощало в грудні 1965 року одну із своїх найстарших членок піонерок — Катерину Чемборик, яка прожила 101 років. Але добрі діла, праця для свого народу, для громади лишиться завжди живими. І так т-во кладе невянучий вінок, вшановуючи память своєї членки-піонерки 10 дол. на прес, фонд журнала.

Катерина і Григорій Чемборики приїхали до Канади в тих піонерських часах 1901 року. Поселились вони в Сифтоні, Манітоба, а через два роки переїхали жити до Саскатуну. Тут вони обидвоє довгі роки працювали в громаді, — тихі, скромні, але з любовю до всього рідного. Катерина Чемборик через довгі роки була сестрицею церкви, де з молитовним замилуванням любила порядкувати та прикрашувати храм Божий. Григорій Чемборик — чоловік Катерини помер 1942 року і похоронений на цвинтарі в Саскатуні. Обидвоє були членами Української Греко-Православної Церкви від початків. Катерина Чемборик народилась 16 січня 1864 року, а померла 29 грудня 1965 року.

Хай цих кілька скромних рядків замість квітів на могилу бл. п. Катерини Чемборик окрашують її добрі діла та зберігають світлу помять про неї, як одну з наших трудолюбивих піонерок, як вірної доньки українського народу.

Д.

ПАМ'ЯТІ АННИ КШИК

В неділю, 1-го травня, 1966 р. в шпиталі в Ту Гилс, Алберта упокоїлась бл. п. Анна Кшик, проживши 71 років.

Народилась Анна Кшик 7-го лютого 1895 року в селі Білявці, повіт Броди, західна Україна. Одружилась з Юрієм Кшик 1912 року (також вже покійний). Бл. п. Анна була свідомою українкою, живо цікавилась українським організаційним життям, багато читала, особливо цінила журнал „Промінь". Була вона активною членкою відділу Союзу у Ту Гилс, віддаючи свою працю для громади й організації.

Покійна залишила у смутку 4 сини і 5 дочок — всі подружені, а також членок т-ва, які з жалем попрощали її в останню дорогу. І так замість вінка на свіжу могилу бл. п. Анни Кшик складаємо 10 дол. на пресовий фонд журнала „Промінь".

За відділ заряд т-ва

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ТОЛСТОЙ, МАН.
Відділ ім. св. Ольги

Річні збори т-ва відбулися 3 грудня, 1965 р. в Українськім Народнім Домі. Голова відділу пані Клавдія Долинчук відкрила збори молитвою, здала звіт діяльности за цілий рік та подякувала членкам за кооперацію. Протягом року товариство відбуло 9 місячних зборів. Предсідницею зборів була пані Марія Воронюк, секретаркою пані Анна Шидловська. Заходом т-ва відбулися такі підприємства: Відсвяткували роковини Т. Шевченка, Л. Українки. На зборах читано обіжники і листи. Мали маленьку розігравку і перекуску. Товариство приготовило спільне свячене, храмовий обід на церкву. Вечерю сморґерборґ, пирогове пущення. Дали обід для шкільних тростів під час їх конвенції. Найняли Службу Божу і Панахиду за померших членок. У час похорону т-во купує вінок для пок. членок і помагає із перекускою. Членки відвідують хворих членок. Жертвували на „Промінь" 15 дол., на Марч оф Даймс 10 дол. і на стипендійний фонд 5 дол. Т-во виповнило буджет до централі. Членки брали участь в окружнім з'їзді, купили малий хідник та інші речі до церкви і Народного Дому.

Фінансовий звіт: Приходи в 1965 р. були — 921.79, розходи — 397.88, осталось в касі — 523.91.

Заряд т-ва на 1966 рік: Голова — Клавдія Долинчук, заст. голови — Анна Саламон, рекор. секретарка — Анна Шидловська, фін. секретарка — Юстина Квасніцька, касієрка — Марія Бачинська. Контрольна комісія — Марія Загарія, Олеся Козловська, Настя Голодрига. Сестриці — Марія Соколівська, Марія Волинська, Юстина Фостій. Господині до начиння — Анастасія Танчак, Марта Долинчук, Марія Арсений.

РОСБИРН, МАН.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори т-ва відбулися 9 грудня 1965 р. в домі пані Стронатки. Голова відкрила збори молитвою. Предсідницею зборів була пані Марія Піяста, секретаркою пані Настя Кузенко. Членкині заряду здавали звіт цілорічної діяльности т-ва.

Протягом року відбулись місячні і двомісячні збори, на яких читано обіжники з централі та реферати. Членки улаштували вечері писання писанок і випродаж писанок, відвідали хворих з писанкою у часі Великодня, та відвідали старших пань з Великодним привітом І. Кузенко, пані Козак і Настю Бабійчук. Улаштували прийняття для членок — Анни Топольніцької і п-ва Антонійчуків. Вислали дар на ювілейний фонд журнала „Промінь" і організаційний фонд до централі Союзу Українок Канади. Т-во взяло участь в окружнім з'їзді в Овкборн і дали на оргн. фонд 5 дол.

Наше т-во складається з членок при церкві у Ґлен Елмо і Розбирну і помагаємо одні одним, де треба. Звіт сестриць при церкві в Ґлен Елмо: Приготовили обід на храм, мали два бінго і один базар в залі під церквою. Сестриці доглядають поряд ку і чистоти в церкві. Головою сестрицтва в Ґлен Елмо є наша голова пані А. Бельбас.

Фінансовий звіт т-ва в Росбирн: З року 1964 осталось у касі — 181.50, приходи в 1965 р. — 75.70, розходи — 81.25. Т-во сповнило свій буджет до централі Союзу Українок, дало на коляду до Ґлен Елмо, 5 дол. і на коляду до Росбирн церкви 5 дол.

Заряд т-ва на 1966 р.: голова — Анна Бельбас, секретарка — Марія Коник, кореспондентка — Настя Кузенко, касієрка — Анна Стренк.

Марина Піяста

ФОВМ ЛЕЙК, САСК.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори т-ва відбулися у Народнім Домі 1-го грудня вечером. Голова Т-ва пані М. Крисовата відкрила збори молитвою, предсідницею зборів була Є. Лазецька, секретаркою В. Гарас.

Діяльність товариства за минулий рік: Відбулося 12 місячних зборів. В лютім членки мали продаж печива і чай у березні брали участь у День спільної молитви цілого світу. Мали продаж Великодного печива — писанок і чай, у червню базар і чай, приготовили храмовий обід у липні. Осінню вечерю в жовтні, суспільний вечерок у листопаді приготовили і видали дві весільні вечері літньою порою, приготовили і видали перекуски на похорони. При помочі сумківців удекорували віз на ювілей провінції Саскачевану за це одержали першу нагороду) брали участь у місцевім святі 60-го ювілею Саскачевану. Дали поміч на Червоний Хрест у шпиталю, купили овочі до шпиталю на Різдво, справили похоронні ризи до церкви і інші речі, дали поміч на будову парафіяльної резиденції, виповнили буджет до централі.

Заряд на 1966: Голова — М. Крисовата, заступниця — С. Стопира, секретарка — В. Гарас, касієрка — Ґ. Крикливець, господині — пані Фостій і пані Ковальчук.

В. Гарас, секретарка

ТУ ГИЛС, АЛБЕРТА.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори відділу відбулися 1-го грудня у церковній залі. Предсідницею зборів була п. Марія Чернівчан.

Завдяки голові п. Іфтоді, урядниць і всіх членок, рік був дуже успішний. За минулий рік, ми відбули 9 місячних зборів і 3 спеціяльних зборів. Жіноче товариство видало три похоронних обіди, 2 бенкети, Весняний чай з продажем печива і виставою українського вишиття, і обід на храм нашої громади. Членки улаштували вечерок Лесі Українки і Свято Книжки. Відбулось кілька вечерків вишивання.

Відбувся окружний з'їзд у Ту Гилс, який випав дуже успішно. Жіноче товариство помагало збирати жертви на Червоний Хрест і на недугу рака.

Жіноче т-во спільно з церковною громадою, влаштувало річний базар. Мали спільну прощальну вечерю для Всеч. о. Тетеренка і його родини, які відїхали від нас.

Тов. помагало учителькам недільної і української школи, коли відбувались конференції, також під час концерту на День Матері, на річну прогульку і коли ходили колядувати. Т-во займалося учнями школи і возили їх до Едмонтону побачити представлення „Наталка Полтавка".

Сповнило буджет до централі Союзу, дало жертву на церкву. Жертву на журнал „Промінь" вислало в сумі 25 дол. Членки відвідують хворих у шпиталі, а на святий вечір, відвідали всіх з дарунками, вислали Різдвяні дарунки до „Ментал Гелт організації". Членки приготовили

Йорданську святу вечерю. Приходів у 1965 р. було — 915.85.

До заряду на рік 1916, увійшли: Голова — Анна Іфтоді, заступниця голови — Ольга Чонко, Анна Мельничук, Галя Маріянич, рекордова секретарка — Марія Бук, фінансова — Єлен Варварук, кореспонденційна — Павліна Мулька. Контрольна комісія — Лена Ґелета, Ольга Чонко і Текля Шевчук. Комітет недільної Школи — Марія Олійник, Олена Андрійовська і Емілія Російчук. Референтки: мистецтва — П. Стоцька, Т. Шевчук і А. Свекла, освіти — А. Кшик, М. Солодюк і П. Фуштей, Фундації — М. Чернівчан. Комітети української школи — М. Фуштей і Г. Товніч; церковний — А. Храпко, Р. Бачинська, А. Дегід, М. Солодюк; хворих — М. Солодюк, Анна Кшик, О. Чонко, Е. Варварук, Р. Бачинська; господинь — Г. Товпіч, К. Миронюк, А. Даденська, А. Орлецька; англомовної преси — К. Ілко, української — п. Андріящук і п. Кшик; журнала „Промінь" — К. Паламарук.

Марія Бук, секр.

ГРИМСБІ, ОНТ.
Відділ ім. Княгині Ольги

Річні збори відділу відбулися 14 грудня 1965 р. Предсіднщею зборів була голова відділу п. Дяковська, секретаркою Л. Прокоменко. Після прочитання молитви отцем Матулинським, і пом'янувши мовчанкою членок, які відійшли у вічність, розпочались звіти діяльности товариства за 1965 р.

Голова п. Дяковська дала звіт і подякувала членкам за співпрацю. Секретарка відчитала звіт діяльности за цілий рік. За рік відбулося 5 місячних зборів, 1 піврічні і 14 ділових сходин. Були прочитані і опрацьовані обіжники. Делегатки їздили на з'їзд до Торонта і до Оттави. Жіноче т-во приготовило Йорданську святу вечерю, новорічну забаву з вечерею, ходили щедрувати, пущення, брали участь в роковинах Т. Шевченка, улаштували свято визначних жінок, продаж великодного печива, спільне свячене, обід на візитацію, прийняття для дітей на закінчення рідної школи, два пікніки і осінній базар. Жінки приготовили подарунки для дітей на день святого Миколая.

Жіноче т-во приготовило прощальний вечір для Всеч. о. Ференцьова, і прийняття для Всеч. о. Матулинського. Жіноче товариство опікувалося церквою і активно працювало при громаді. Фінансова секр. С. Шпітковська і касієрка Л. Білушенко відчитали фінансовий звіт: приходи — 1,358.68, розходи — 1,274.60, жертвували на церкву — 250 дол. Товариство купило меблі в помешкання для священика. Звіт складали також: сестрищі, господині і опікуни хворих.

Після звітів відбувся вибір нового заряду, до якого увійшли: голова — п. Степова, рекорд. секр. — добр. Матулинська, заступниця — Л. Прокоменко, фінансова секр. — В. Ткаченко, касієрка — Т. Дяковська. Господині — К. Кузь і М. Шпітковська. Сестрищі — п. Дяковська, п. Шпітковська, п. Бойчук і п. Прокоменко. Контрольна комісія — п. Лучак, Мирослава Шпітковська і Л. Білушенко.

Л. Прокоменко, секр.

КАНОРА, САСК.
Відділ Марії Маркович

Рік 1965-тий, в історії жіночого товариства, перейшов дуже скоро і як і попередними роками дуже активно. Цього року відбули шість засідань заряду, девять зборів і одні надзвичайні збори. Тепер наш відділ начисляє шістдесят і чотири плачених членок, з яких три вписалися цього року.

Праця у відділі є спрямована на виховання нашої молоді і на загальне освідомлення наших членок почерез переведення культурноосвітних вечорків та інших освітніх імпрез. Відділ опікувався недільною і рідною школою. Купував для них потрібні підручники, оплачував учителів української школи, та постачав інші потреби, необхідні до їх успішного навчання, як, дарунки під час Різдвяного концерту, прогулки та забави для дітей. А членки, яким було можливо, уділяли свого часу працювали як учительки.

Недільна школа відбувалася кожної неділі, крім вакацій. До неї вчащало вісімдесят семеро дітей протягом року, які були поділені на девять кляс. До кінця червня 1965-го, учили недільну школу слідуючі особи: Добр. Г. Слюзар, голова цього комітету, Геня Ортинська, Єлисавета Ягольницька і Розалія Козоріз, Микола Лабюк і (панночки) Дарія Данильчук, Мирослава Мисак, Діяна Ортинська та Йоанна Кусей. Поза виклади і науку в школі — учителі і діти, разом з дітьми Молодшого відділу СУМК-у приготовили три концерти: — на роковини Шевченка, День Матері, і Різдвяний. Через відїзд трьох учительок — добр. Слюзар, Дарії Данильчук і Йоанни Кусей, спочатку осіннього сезону, слідуючі особи звійшли в склад учителів: Марія Котелко, Петро Ґелета, Богданна Данильчук і Антін Гладун, а Г. Ортинська перебрала стан голови складу учителів. Під наглядом тутешнього пароха, о. Н. Стеценка, недільна школа дальше провадиться успішно.

Українська школа відбулась раз на тиждень. До неї вчащало двадцять двоє дітей, поділені на три кляси. До вакацій учителювалу, добр. Слюзар і Ольга Ойстрик, а від серпня, учителює студент Павло Гондзьола.

Т-во опікувалось молодшим і старшим відділом СУМК. Комітет, доглядав молодшого відділу, що його очолювала Марія Котелко. Надзірної Ради старшого відділу входила Ольга Ойстрик. Інструкторкою обох відділів була П. Данильчук, а капеляном спочатку року був Всеч. о. В. Слюзар, а по зміні Всеч. о. Н. Стеценко.

Товариство улаштувало День Українського Студента. Коли відбувалася робітня заряджена провінційним мистецьким комітетом, Саск Артс Боард, в Йорктоні, т-во вислало дванадцять сумківок на доповідь про українські вишивки та мистецтво. Коли студенти з Інституту Могили, прибули до нас з концертом, членки помагали сумківцям приготовити вечерю.

Культурно освітних вечерків відбулось пять. Ці вечерки були надзвичайно корисні, програми, цікаві — світлини про психологію дітей, дискусії, доповіді, а пізніше звіт делегатки з з'їзду Союзу, П. Кушнір. На прохання, Королівської Комісії Двомовности і Двокультурности, наш відділ виповнив квестіонар на цю тему. На заклик провінційного уряду, перевів дискусію на тему, „Проблеми і потреби теперішньої молоді", та приготовив „бріф" зі своїми заввагами, який був представлений на дискусії Провінційного Комітету і місцевих репрезентантів. Церковний хор провадиться під управою одної з членок — Марії Мисак.

В минулім році, в хід нашої праці, входило кілька незвичайних імпрез.

Під час Великого Посту, під проводом Всеч. о. В. Слюзаря, наш відділ приготовив величавий, спільний, поминальний обід, при якім були згадані всі померші члени і прихильники нашої церкви. Наш відділ взяв повну участь в програмі відзначення Ювілею Провінції Саскачевану, даючи поміч Міській Раді у переведенню слідуючих імпрез: спільний пікник в парку на день відкриття, спільний чай на день піонерів, та на кінцевий вечере, „Джубелі Финалі", прибрали місце і українського стола, де продавалися українські страви. Минулої осені Канора мала приємність гостити в себе Анну Токарик, голову Союзу Українок Канади. Членки приготовили чай з належною програмою і при цім зібранню перевели збірку на організаційний фонд.

Кожний відділ, щоб виконувати працю, потребує фондів і наш відділ працював, влаштовуючи обіди, бенкети, чаї та інше. Наші членки є поділені на групи, не включаючи голови. Кожна група вибирає з поміж себе провідницю і по черзі бере на себе відповідні підприємства до виконання. Провідниці цих працьовитих груп в минулім році були слідуючі: Олена Козоріз, Катерина Трембач, Галина Денис, Анна Романов і Розалія Козоріз. З кружків, що були давніше зорганізовані, тільки кружок старших жінок остався дуже активний, і під проводом Олександри Козоріз, придбав 554 дол. на будівельний фонд церкви.

Протягом року наш відділ відбув чотиринадцять обідів, дванадцять перекусок, три великих перекуски, як прийняття на відкриття комерційних фірмів, два весільні обіди, один похоронний, весняний чай і чай на музейний фонд, три прощальних вечерки а одну привітальну забаву для прибулого священика і його родини, Всеч. о. Н. Стеценка. Разом з церковною громадою відбули спільні обіди як, пущення, спільне свячене, другі роковини відкриття нової церкви і вечерю з танцем, та жертвували і поживу для оселі „Тризуб', біля Кристал Лейку.

Наш відділ постійно кооперував і помагав Міській Раді у її загальній добродійній праці, як чай в користь міської бібліотеки, клініки, жертвування крови, досліди туберкульози і участь у збірках на добродійні цілі.

Церковні потреби все займають першорядне місце в нашій організації і наш заряд працює спільно з місцевим парохом і церковним зарядом. Відділ щиро жертвує на потрібні речі до церкви і до місцевого Народнього Дому. Цього року до церкви жертвували $1,811.36, на книжки $176.98, а до Народнього Дому $398.71. В грудні зобовязалися викінчити залю під церквою, в сумі $10,000.

Прихід за минулий рік був — $5,774.77, розхід — $4,207.84, в касі тепер остається — $8,095.97.

Заряд на рік 1966-тий: Уступивша голова — П. Данильчук, голова — Альбіна Мисак, 1-ша заст. — Ольга Анака, 2-га заст. — Фіялка Киба, рекор. секр. — Катерина Дутка, кор. секр. — Олена Козоріз, касієрка — Дарина Ортинська.

Павля С. Данильчук, уст. голова

З НАШОГО ЛИСТУВАННЯ

Поважана Пані Редакторка!

Читаючи наш дорогий журнал „Промінь", а читаю його відколи почав виходити, дуже багато можу довідатися, що роблять наші організації.

Завважила я, що деякі товариства, улаштовуючи свята роковин наших письменників, а часом і академії включають точки до програми, які не є на місці. Як приклад наведу ось, що святкували память Т. Шевченка, що „Маруся продеклямувала „В неволі тяжко", а зараз за тим, що Данило відтанцював „Чумака".

Я не маю нічого проти народніх танців, бо дуже їх люблю, але їх дуже часто включають у програму там, де не треба. Я уважаю, що на роковинах Шевченка не повинно бути ніяких танцювальних точок. Не хочу казати відки була ця допис, але так було написано. А я читала в журналі, що читачі можуть робити свої завваги, то ж і написала Вам.

При цій нагоді бажаю працівницям редакції багато здоров'я і найкращих успіхів у праці.

Читачка з Едмонтону

Від редакції:

За Вашу завважу наша редакція справді може бути лише вдячна. І так як Ви кажете — все має своє місце. Академія Шевченка, хоч би яка була скромна, повинна мати такі точки програми, що пригадують, головно дітям, Заповіти поета. Танці там не мають місця. А крім того це свято майже завжди припадає у Великий Піст, що в нашому народному звичаї танцювати не годиться.

Не годиться танцювати у Листопадові Роковини, на яких вшановуємо пам'ять поляглих за рідний край героїв, святах письменників і святах Жінок Героїнь. До пісень і музичних точок такі програми можна доповнювати сценічними картинами на одну дію, які дають молоді нагоду вправлятися в рідній мові...

Хочемо вірити, що зарядчики програм на такі свята не застановлялись над тим. Реадкції справляє трудність викреслювати точки з програми, бо або треба пояснювати опісля листом, щоб не ображувати дописувачів та учасників концерту даної місцевости.

Цього року будуть наші т-ва не місцях святкувати 50-річчя з дня смерти Івана Франка і 40-річчя смерти С. Петлюри, віримо, що в програмах на місцях будуть точки без народніх танців. За Вашу завважу ще раз дякуємо. Ми радо містимо листи читачок, які відносяться до нашого загального життя.

В десяту річницю смерти своєї незабутньої дружини бл. п. Катерини Венгер, її муж Дмитро Венгер зложив 4 дол. на пресовий фонд „Променя" замість квітів на її могилу.

На цю саму ціль зложили по 1 дол. п. А. Боєчко і п. М. Чорна. Разом 6 дол.

Висилаю поштовий переказ — передплата і скромний ювілейний дар на журнал „Промінь". Нехай Господь дає Вам сили і здоров'я виконувати далі ту неоцінену працю на добро української жінки в Канаді.

Юстина Дух, Давфин, Ман.

— — — —

Засилаю мою передплату так дорогого журнала „Промінь": Бажаю Вам найкращих успіхів на будуче.

С. Букейде, Едмонтон

ЛЯЛЬКИ В НАР. СТРОЯХ

Український музей в Торонті має гарну збірку ляльок у народніх строях з ріжних частин України. Цим завідвідує пані Вахна, яка добре обзнайомлена з народньою ношею багатьох повітів і околиць України. Щоб дати нагоду затримати ту стилевість народної ноші пані Вахна старається придбати якнайбільше ляльок убраних в народні одяги з поодиноких околиць України.

Заходом відділу „Ганни Барвінок" в Монтреалі, в одному з найгарніших ресторанів відбувся обід. На програмі був показ ляльок у народніх строях, а також надзвичайно гарна доповідь про культуру, звичаї та одяг в Україні, гості пані Вахни.

Голова відділу „Ганни Барвінок" пані Оля Бурак привітала гостю та присутніх, почесна голова пані Нєма провела молитву, а програмою занялася пані Оля Новак.

Після смачного обіду пані Вахна пояснювала поодинокі костюми та стіби, заохочувала до організування музею української ноші при т-ві.

Відділ „Ганни Барвінок" дав гарний приклад, організуючи такий показ 24 ляльки з Київщини, Чернігівщини, Житомира, Лемківщини, Гуцульщини, Коломиї, Підляшшя, Яворівщини, Бойківщини та ін. Для присутніх така виставка була дуже цікава і корисна. Також англійські і французькі репортери помістили гарні дописи і знимки в монтреальській пресі.

Галя Михальчук

З вистави ляльок в Монтреалі з філії Музею Союзу Українок Канади в Торонто.

Прикрасіть свою суконку українською вишивкою. Білий пояс до білої або чорної суконки. Взір можна вживати і на декоративну подушку та інше. Вишито яворівкою.

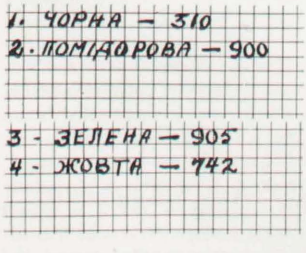

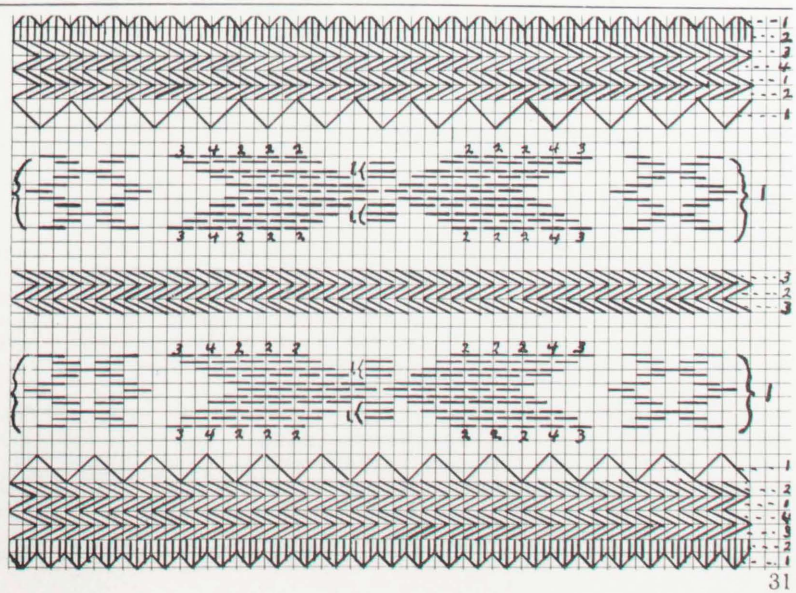

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

Книдлі з сливками

1 горнятко звареної мятої картоплі, 2 горнятка муки, 1 яйце, ½ ложечки соли, Сині сливки (кілько потрібно), Цукор, ⅓ фунта масла, 3 ложки тертої булки.

Змішати картоплю з мукою, додати яйце, сіль і стільки води, щоб замісити вільне тісто. Виложити тісто на стільницю, підсипану мукою, уформити тісто в довгий валок і покраяти на невеличкі кусники, приблизно півцалеві або й грубші, залежно від грубости валка.

Приготовити сливки; помити, виложити на стирку і пообирати. Розкраяти уважно один бік сливки і вийняти кістку, уважаючи при тім, щоб сливка трималася разом. У серединку сливки дати трохи цукру, стулити сливку і загорнути в розплескаий кусник тіста, зліплюючи добре береги.

Варити в кипячій посоленій воді по кілька книдлів нараз. Коли книдлі спливуть на верх і вже готові, вийняти на ситко, а відтак дати до столової мищини або склянного кесерол, помастити топленим маслом, посипати цукром і тертою булкою, зарумяненою в маслі. Подавати гарячими на стіл. Картопляне тісто дає ніжні, мякі книдлі.

Огіркова маринада

4 кварті огірків, 6 білих цибуль, 1 стручок солодкого зеленого перцю, 1 стручок солодкого червоного перцю, 2 зубці часнику, ⅓ грнятка шорсткої соли, Потовчений лід, 3 горнятки білого оцту, 5 горнят білого цукру, 1 ложечка „тюрмерик" (куркумовий порошок), 1½ ложечки селеревого насіння, 2 ложки гірчичного насіння (мостард).

Покраяти огірки і цибулю на тонкі пластинки. Перець покраяти на тонкі пасочки. Зубці часнику розкраяти на дрібні кусники і завязати їх у рідкий платок. Дати усе це до поливаної посуди або камянки, посипати сіллю і покрити товченим льодом. Перемішати все разом і оставити на 3 години.

Відцідити з городини рідину. Змішати оцет, цукор, „тюрмерик", селереве і гірчичне насіння і додати до городини. Привести до кипіння. Як закипить, відставити з вогню, вийняти часник і заливати маринаду до гарячих стерелізованих слоїків. Закрити і тісно закрутити. З цього припису буде 8 півквартових слоїків. Цей припис апробований експериментальною кухнею Шатлен Інституту.

Дамські тортики

½ горнятка масла, 1 горнятко цукру, 2 яйця, 1 ложечка ванілії, 1 горнятко рижової муки (з рижу), Паєве тісто, Суничні повила або джем.

Утерти масло з цукром; додати добре вбиті яйця і разом убити на пухко. Додати ванілію і муку. Вимішати масу на гладко. Розкачати паєве тісто трохи тонше як на пай; викраяти круглячки і вистелити ними маленькі формочки, які вживається на „Мафинс". Покласти у кожну формочку одну ложечку суничних повил, а но верх дати одну ложку вище приготованої маси. Пекти у мірній печі (350 до 375 ступенів) пів години. З цього припису буде 30 малих тортиків.

Розвинена картопля багатша на вітамін Ц.

Під час росту картоплі вітамін Ц найбільше прибуває в останній стадії їх розвою. Коли ж картоплю викопається ще не вповні розвиненою, то вітамін Ц швидко зменшується. Запримічено, що пізно викопана картопля і перехована в низькій температурі не втрачає так багато вітаміну Ц, як нерозвинена і перед часом викопанна. Навіть і добре виповнена картопля втрачає багато вітаміну Ц, коли перетримується її в хатній температурі. Тому й найкраще викопувати картоплю пізно і сейчас її прятати до найхолоднішого місця пивниці.

Помідоровий Кечап

6 кварт червоних помідорів, 3 стручки солодкої червоної паприки, 2 цибулі (посіченої), 1 ложечка меленої паприки, 2 ложечки сухої муштарди, 3 ложечки мішаного коріння, 2 горнятки оцту, 2 ложки соли, 1 горнятко цукру.

Уживати тільки доспілі помідори. Помити помідори і викраяти зелені кінці. Покраяти на дрібно. Паприку помити, викинути осередок і насіння і покраяти на кавальчики. Додати покраяну цибулю. Зварити всю городину разом на мяко і перетерти через ситко. Додати муштарду, мелену паприку і мішані коріння звязані в рідкий платок. Варити все разом одну годину на вільнім вогні мішаючи весь час, щоб не пригоріло на споді баняка. Додати оцет, сіль і цукор. Варити аж доки маса не стане густою. Відкинути мішане коріння з платочком, а масу зливати в чисті, гарячі слоїки й сейчас закрутити на тісно. Перетримувати в холоднім сухім місці.

Добре зварений кечап має бути рівномірний густотою й на поверхні нема рідкого плину. Якщо бажається мати солодший кечап, додати пів горнятка цукру більше.

Драглева салатка з городини

1 пачечка джелятини, ¼ горнятка цукру, ½ ложечки соли, ¼ горнятка води, ¼ горнятка оцту, 1 ложечка цитринового соку, ½ горнятка січеної капусти, 1 горнятко січеної моркви, 2 ложки січеного зеленого перцю.

Розмочити джелятину разом із цукром та сіллю у пів горнятку води. Трохи пригріти, щоб джелятина розсталася. Зняти з вогню, додати решту води, оцет і сік. Захолодити у холодильнику, аж маса згусне наче білок яйця. Додати всю городину і докладно вимішати. Виложити у форму для салаток і перетримувати в холоді, щоб маса стужіла. Перед поданням на стіл, перевернути форму на тарілку й уважно звільнити драглі. Прикрасити редькою, вареним яйцем, помідорами або іншими додатками.

Волова нирка з городиною

1 волова нирка, 4 ложки смальцю, 1 велика цибуля (дрібно покраяна), 1 невелика морква (покраяна), 1 невелика бараболя (покраяна на кістки), півтора горнят помідорів, 2 горнятки кипячої води, пів горнятка „вустершайр сас" (необовязкове) сіль, перець, пів зубця розтовченого часнику. Нирку вимочити. Покраяти на кавальчики. Відкинути товщ і віджилувати. Обтачати кожний кавальчик в посоленій і поперченій муці. Смажити в гарячім смальці на румяно. Додати часник, помідори й воду. Накрити й душити пів години. Додати городину й пекти в мірній печі доки городина не змякне. До того можна також додати зелений горошок.

ВИКАЗ ЮВІЛЕЙНИХ ПОЖЕРТВ

Відділ ім. Л. Українки — Брентфорд, Онт. — $25.20

Із збірки на прийнятті в честь добр. К. Квасницької, Лашін, Кве., пані В. Демосюк переслала — 15.00

Відділ ім. Княгині Ольги — Лашін, Кве., з похорону бл. п. О. Кіріченко — 10.00

Відділ ім. Л. Українки — Ту Гилс, Алта., на невянучий вінок бл. п. Анни Кшик — 10.00

Відділ ім. Л. Українки й Калина — Гемилтон — 10.00

На невянучий вінок бл. п. Франка Дяковського — Ґримзбі, зложили: А. Фігус 5 дол., С. Олійник 3 дол., Г. Слюзар 2 дол. — 10.00

Із збірки на прийнятті в честь Михайла й Настуні Іванчуків — Редфілд, Саск., А. Ковальська переслала — 10.00

Пані Т. Дяковська — Ґримзбі, Онт., на невянучий вінок свого мужа бл. п. Франка Дяковського — 10.00

Пані Йоанна Михайленко — Саскатун — 10.00

Пані Є. Коча — Торонто — 6.00

Відділ ім. Л. Українки — Радвей, Алта, в десяту річницю смерти бл. п. Катерини Венгер — 6.00

Пані Марія Шевчук — Едмонтон — 5.50

Пані Анна Бойко — Торонто — 5.00

Відділ ім. О. Кобилянської — Валей, Б. К. — 5.00

Пані Галя Липка — Гемилтон — 5.00

Пані С. Мисак — Едмонтон з нагоди відвідин сина в Гарвадському університеті — 5.00

Пані Ольга Васильців — Ст. Кетеринс, Онт. — 5.00

Пані С. Бойко — Едмонтон, на невянучий вінок бл. п. Марії Цибар — 5.00

Пані Марія Григор (Іванова) — Нипавин — з нагоди відвідин сина Мирослава в Вінніпегу — 3.00

По 2 дол.: М. Квасниця — Дависвю, Онт., С. П. Сирник — Вадіна, Саск., Літературно Мистецьке товариство — Гемилтон, д-р З. Плітас, П. Д. Голота — Торонто, Анна Токарська, Т. Куриш — Едмонтон, О. Барило — Бирлингтон, Онт., Мирослава Кісюк — Ніягара Фалс, Б. Радиш, Гемилтон, Н. Крізел — Порт Кредит, Надія Руденко — Бригчем, Кве., М. Світальска — Гегерсвил, Онт., К. Василишин — Бімзвил, Онт., О. Носарук — Саскатун, Д. Скрипник — Йорктон, добр. Л. Удод — Кемсек, Саск., Марія Ставова — Портедж Ля Прері, Ман.,

По 1 дол.: А. Регуш — Монтреал, С. Юсипчук, О. Радкевич, Надія Дубилко, добр. Л. Ґоргіца — Торонто, Є. Гудима, М. Косташ, С. Дмитрук, Ольга Юсипчук, Т. Клим — Едмонтон, Анна Ю. Іванчук — Витков, Саск., М. Чорна — Радвей, Алта., Є. Леськів — Емерсбург, Онт., А. Равлюк, Д. Пасічник, К. Процишин — Йорктон, Н. Скоробогач — Вінніпеґ, Олена Сирота — Мидлпорт, Онт., Т. Білецька — Рорктон, Ман., А. Москалюк — Торонто.

По 50 ц.: Т. Стельмах — Дітройт, С. Мишкан — Горен, Алта.

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Пані Д. Мастюх — Ванкувер — 1, раніше 22, разом — 23

Пані Галина Українець — Гемилтон — 1

Літературно Мистецьке Товариство — Гемилтон — 1

ПОДЯКА

Оцим почуваємося до милого і приємного обов'язку щиросердечно подякувати усьому членству Парафії Шіго, Саск. за величне прийняття зроблене нам на прощання в неділю 31-го липня ц. р.

Спеціяльно дякуємо Управі Парафіяльного Комітету і його Голові п. Теодору Корпатнщькому за прекрасну й зразкову співпрацю з своїм Парохом на протязі минулих трьох років нашої спільної праці. Дійсно така співпраця повинна бути прикладом християнського життя в усіх Парафіях нашої Св. Церкви.

А всім парафіянам Шіговської Парафії дякуємо особливо за те, що вона нам повернули й утвердили нашу віру в українську добру душу, у доброту українського серця і віру у свій народ і його величність. Нехай Милосердний Господь усіх вас благословляє і допомагає у ваших добрих християнських ділах.

о. Григорій і добр. Леся Удод з синами

Конкурс для студентів з нагоди 100-річчя Канади

Союз Українок Канади проголошує свій другий проєкт на сторіччя Канади — стипендію в сумі $500.00 студентові(-ці) університету за опрацювання наукової статті на тему: **Вклад українців у культуру Канади".**

Студенти, які зацікавлені вищезгаданою темою і бажають працювати над нею, повинні мати в науці не нижче як другорядні ступні (2nd class standing). Статті повинні бути на руках централі Союзу Українок Канади не пізніше як 1-го квітня 1967 року. Стипендія буде вручена до 1-го вересня 1967 р. Зацікавлених цією працею студентів канадійських університетів просимо надсилати свої статті на адресу централі Союзу Українок Канади:

Ukrainian Women's Ass'n of Canada
624 Upper Ottawa St.,
Hamilton, Ont.

До жюрі для розгляду надісланих праць входитимуть професори українці відділу славістичних студій при канадійських університетах. Виплата в сумі $500.00 буде виплачена з ухваленої на з'їзді загальної суми на проєкт нашого сторіччя.

ДО ВІДДІЛІВ СОЮЗУ І ЧЛЕНСТВА

Чи ви вже зложили свою датку на фонд нашого проєкту Сторіччя Канади? Коли ні, то зробіть це негайно. Кожна членка Союзу зобов'язана зложити на цей фонд 2 дол. Комітет проєкту робить всі старання, щоб на час виконати наложений на нього обовязок. Улегчите його, зложивши на руки місцевого відділу свою датку на фонд проєкту.

P 660
SAMYCIA MRS S JAN 68
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA

ВИДАННЯ, ЯКІ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

НАШИМ НАЙМЕНШИМ (віршики, пісні, байочки, ігри для маленьких) $1.50
КОЛЯДНИК ДЛЯ ДІТЕЙ З НОТАМИ І СЛОВАМИ, написав проф. С. Яремко ..... .15
МИСТЕЦЬКА КНИЖКА (Українські народні вишивки і взори) $4.00
МИСТЕЦЬКІ СКАРБИ УКРАЇНСЬКИХ ВИШИВОК $1.75
КУХОВАРСЬКА КНИЖКА — написала Савеля Стечишин $5.50
ТРИ СИЛЬВЕТКИ — написав проф. Л. Білецький $1.50
У ГОРАХ КАРПАТАХ — написав М. Ломацький $3.50
ГОМІН ГУЦУЛЬСЬКОЇ ДАВНИНИ — написав М. Ломацький $3.50
БЛИСКУЧА ЗОРЯ — написав Митрополит Іларіон .50
Я ВЕРНУСЯ — написав О. Крамар ..... .50
ОСТАННІЙ ПРОРОК — написав Л. Мосендз $6.00
УКРАЇНСЬКІ ХРЕСНІ ІМЕНА — написала Рома Гаук $1.00
НАВЧАЙМО ДІТЕЙ СВОЇХ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ .20
РЕЛІГІЙНІ МОТИВИ В ТВОРЧОСТІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ — написала Н. Когуська ..... .50
УКРАЇНСЬКА ЖІНКА В ХОРЕОГРАФІЇ — написала Марія Пастернакова $3.00
БАТЬКИ І ДІТИ — написала Тоня Горохович $1.50
ПРОГРАМА НА РІЗДВ'ЯНИЙ КОНЦЕРТ $1.00
ПРОГРАМА НА ДЕНЬ МАТЕРІ $1.50
ПРОГРАМА НА СВЯТОЧНУ АКАДЕМІЮ Л. УКРАЇНКИ І О. КОБИЛЯНСЬКОЇ $1.00
ПРОГРАМА ДЛЯ МОЛОДШИХ ВІДДІЛІВ СУМК $2.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ — в твердій оправі $4.25
— брошурована $3.00
СТАТУТ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ..... .25
ВІДЗНАКА СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ $2.50
ЛОЖЕЧКА З ВІДЗНАКОЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ $3.50

Також маємо слідуючі речі, які радо вишлимо на ваше замовлення:

— РЕФЕРАТИ НА РІЗНІ СВЯТА І АКАДЕМІЇ
— ПРОГРАМИ НАВЧАННЯ У ДИТЯЧИХ САДОЧКАХ
— ПРОГРАМИ ПРОДОВЖЕННЯ ПРАЦІ У МОЛОДШИХ ВІДДІЛАХ СУМК

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
624 Upper Ottawa St.,
Hamilton, Ont.

Ви можете набути в нас книжку

„УКРАЇНСЬКА ЖІНКА В ХОРЕОГРАФІЇ"

Марії Пастернакової

Є це рідкісна книжка про танцювальне мистецтво. Познайомтесь з культурою танцю, його прадавньою історією, його етапами, народніми танцями, клясичнимм балетом і мистецьким модерним танцем, пізнайте сучасних українських балерин, що здобувають місце, хоч і на чужих сценах, але з українським імям, балетах.

Книжка здобула широкий відгомін у пресі, поважне число прихильних рецензій були поміщені в різних часописах і журналах. Видання дуже гарне, на добрім папері, багато ілюстрована. Стор. 215.

Ціна $3.00 з пересилкою.

Замовлення слати:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
624 Upper Ottawa St.,
Hamilton, Ont.

ТИМ, ЩО ЛЮБЛЯТЬ ВИШИВАТИ

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

так називається книжка вишивок і стібів, написана в англійській мові. Багато ілюстрована, 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, доріжок, рушничків з показником кольорів ниток. Є взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторін друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Книжку видав Союз Українок Канади.

Продається по $4.00 з пересилкою.

Замовлення разом з грішми висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
624 Upper Ottawa St.,
Hamilton, Ont.